

Časopis šolskih novinarjev OŠ Breg

Želiš tudi ti prispevati svoj članek, spis, pesem ali risbo?

Svoj prispevek nam pošlji na e-naslov ucenci@os-breg.si ali ga oddaj komu izmed novinarske ekipe.

PLANINSKI IZLET ZA PLANINCE PRVEGA TRILETJA

V mesecu oktobru smo breški planinci iz prvega triletja prehodili 10 km. Podali smo se na Mestni vrh, vmes smo si ogledali Knezov ribnik in jesenski gozd.

Bilo je zjutraj. Ko sem prišel, je nekaj planincev že pridno čakalo, da začnemo s pohodom. Ko smo prišli vsi, nam je učiteljica Urša kot vedno

povedala pravila planincev. Pravila je razložila za tiste nove planince, pa tudi na splošno za vse planince, ki so prišli, da ne bi bilo manjših ali večjih neugod. Začeli smo na parkirišču pred ptujskim gradom. Pot nas je na začetku vodila skozi mesto, nato pa vedno bolj v naravo. Ko smo prehodili kakšna 2 km, smo prišli do velikan-

skega gozda. Mislim, da je čisto vsako sekundo na tla padel vsaj 1 kostanj. Ko smo po čez nekaj časa prišli do konca gozda, je kmalu prišel na vrsto še en gozd! Tako se je cesta zožila v cestico, iz cestice pa v potko. Prišli smo do prelepe jase, zraven jase pa je bil prelep ribnik. Tam smo imeli postanek za počitek, malico in tudi kosilo hkrati. Po kosilu smo si ogledali ribnik in opazovali živali. Pot nas je kasneje vodila skozi dolg gozd, to je bil moj najljubši del poti. Videli smo veliko različnih živali in rastlin! Ko smo prišli do konca gozda, smo opazili po več kilometrov dolge vinograde! Povsod so bile trte! Po nekaj minutah smo prišli do velike klopce na najvišji točki. Učiteljica Urša nam je razdelila bonbone in štampiljko za usvojeni vrh. Tam smo se tudi slikali – tisti višji smo se usedli na naslonjalo

na vrhu klopce, srednji so se usedli na klop, tisti najnižji pa so se usedli na travo. Tako smo se slikali. Naredili smo eno, na kateri smo se slikali vsi in potem še posamezne slike, če se je kdo želel slikati s prijateljem. Po slikanju smo se samo še napili in nadaljevali pot. Tako smo že skoraj prišli do gradu, kjer smo začeli.

No pa smo že skoraj na koncu. Ko smo prišli, smo si razdelili sladkarije in pojedli ostanek hrane, ki smo jo imeli v nahrbtniku. In kot na vsakem pohodu so po nas prišli: mame, očetje babice ... Povedali smo jim, da smo utrujeni in da smo se imeli lepo.

Na naslednji strani pa si preberi še nekaj vrstic in utrinkov z izleta.

Jan Topolovec, 3. a

Novinarska ekipa:

Adam Robin, Neja Vnuk Horvat, Teina Fridl Cujnik, Eva Kozel, Hana Rozman, Jan Pečnik, Ema Gojkošek, Zala Mojsilovič Meznarič, Valentina Lah, Lučka Krajncič, Amra Ramić, Tia Zmazek, Ema Vrbnjak, Zarja Kosar, Zala Topolovec, Erin Cafuta, Ula Tinka Podlesnik, Simon Ščavničar, Leander Kojc, Sara Dobnik, Lara Milošič, Sydney Vrabl, Žana Pečnik, Lea List, Aneja Kelc

Glavna in odgovorna urednica: Urša Kac

Novinarska ekipa se zahvaljuje vsem ilustratorjem, avtorjem fotografij in vsem učiteljem, ki so pomagali pri zbiranju pesmi, spisov in ostalih pisnih ali likovnih izdelkov.

V tej številki:

Doživeli smo v šoli ali na daljavo	1–12
Breški učenci razmišljamo o ...	13–25
Intervjuji s predstavitvami poklicev	26–41
Naša domišljija ne pozna meja	42–49
Kratkočasenje in nagradni izživ	50–52

NA BREGU

ŠE NEKAJ BESED O PLANINSKEM KROŽKU

Če želiš postati planinec ali planinka, moraš imeti:

čevlje z narebrenim podplatom, nahrbtnik – ne premajhen in ne prevelik, hrano, da ne omagaš prehitro, željo, da spoznaš naravo in dobro voljo.

Prednosti planinstva oz. zakaj se splača biti planinec:

ker se nadihaš svežega zraka,
ker spoznaš naravo,
ker se razgibaš,
ker spoznaš nove prijatelje,
ker se zabavaš,
ker se učiš o naravi na zabaven način,
ker se učiš o gorah na zabaven način,
ker se naučiš bolje paziti nase in na druge ...

Jan Topolovec, 3. a

KULTURNI DAN

OGLED FILMA V UČILNICAH

V četrtek, 8. 10. 2020, smo učenci tretjega triletja imeli kulturni dan.

Letos je za nas kulturni dan potekal v šoli, v matičnih učilnicah. Ogledali smo si film Yesterday in uživali v dobri glasbi. Po ogledu filma pa smo polepšali svoje matične učilnice. Učilnice smo okrasili v jesenskem vzdušju. Malenkost smo razočarani, ker nismo šli v mesti kino, zaradi epidemiološke slike COVIDA-19. Čeprav smo bili v šoli, smo se vseeno imeli še kar dobro. Vemo, da se učitelji in vodstvo šole trudijo, da bi nam bilo kljub ukrepom v šoli prijetno. Vseeno pa smo bili razočarani, saj je to naše zadnje leto v osnovni šoli in radi bi izkoristili vse dneve dejavnosti in vse aktivnosti, pri katerih se družimo.

Naša generacija je bila v prejšnjem in tem šolskem letu zaradi virusa za marsikaj prikrajšana, zato upamo, da bo kmalu spet vse po starem.

Tia Zmazek, Zarja Kosar, Ema Vrbnjak, 9. b

OBISK KINA PTUJ

Kulturni dan je potekal v sredo, 7. 10. 2020. Prve tri ure so se učenci drugega triletja udeležili dneva dejavnosti na terenu.

Učenci so šli v Ptujski kino, do koder so se sprehodili kar peš. Na žalost je takrat zelo deževalo, ampak ko so prišli, so si lahko oddahnili in v miru pogledali film z naslovom Rocca speminja svet. Nad filmom so bili navdušeni tako učenci kot učitelji. Še učiteljice so dejale, da je imel film o mladi junakinji tako lepo sporočilo, da bi si ga lahko ogledali prav vsi. Film nas je spomnil, da nam je v življenju lahko lepo, če imamo vsaj osnovne dobrine. Po koncu filma so se učenci peš vrnili v šolo. Ob prihodu v šolo so nekateri bili premraženi in malo mokri, a je bilo v šoli zelo toplo in so se lahko ogreli. Učenci so po prihodu v šolo še pojedli malico, nato sta jih čakali dve uri pouka.

Ti dve uri so po večini namenili ustvarjanju za okrasitev učilnice, tako da ni bilo dolgočasno.

Sara Dobnik in Zala Topolovec, 5. b

TEHNIŠKI DAN S PRIPRAVAMI NA KOLESARSKI IZPIT

V četrtek, 24. 9. 2020, smo se že zjutraj pred šolo zbrali učenci petega razreda, imeli smo tehniški dan.

Ko smo prispeli v šolo, smo vadili za kolesarski izpit. Na igrišču smo imeli postavljene lesene ovire, ki smo jih morali premagati. Ob približno 8.20 smo se začeli voziti. Veliko ovir nam sprva ni uspelo premagati, ampak nam je z vztrajnostjo in z veliko vloženega truda vendarle uspelo. Učitelj nas je vse večkrat pohvalil. To je bila samo vaja, pravi kolesarski izpit nas še čaka. Končali smo ob 10. uri, vsi smo bili

že zelo lačni, zato smo nekaj pojedli. Po malici je naš pouk potekal normalno. Vsi smo šli domov z nasmehom na obrazu, saj je

bil zelo lep dan. Vsem nam je bilo zelo všeč in upamo, da bomo še kdaj lahko to doživeli.

Lara Milošič,
Sydney Vrabl, 5. a

KULTURNI DAN Z OGLEDOM FILMA SKOZI OBJEKTIV

NA BREGU

KINODAN V PRVEM TRILETJU

V začetku oktobra je napočil teden otroka in z njim tudi dan kina za šolarje OŠ Breg.

Z veseljem smo se ga pričakovali, a kmalu nas je razočarala žalostna novica, da kina ne bomo obiskali zaradi zaostretev ukrepov za preprečevanje virusa COVID 19. Nato smo odšli v matične učilnice in se skupaj z razredniki dogovorili o poteku dneva. Najprej smo začeli z ogledom filma »Yesterday«, vmes smo malicali, kasneje pa smo kulturni dan nadaljevali z okrasitvijo matične učilnice. Film je bil zanimiv, smešen in poučen, ampak zmotilo nas je, da so se v filmu pojavljale različne grafične napake. Med okraševanjem smo poslušali glasbo, se pogovarjali in zabavali. S skupnimi močmi in idejami nam je uspelo okrasiti celotno učilnico. Tako se je naš kulturni dan zaključil lepo, čeprav nismo obiskali kina. A veseli smo, saj je bolje imeti kulturni dan v učilnici kot pa normalen pouk.

Učenci drugega in tretjega triletja so imeli več sreče kot mi, saj so si film še lahko ogledali v kinu. Naši najmlajši so si ogledali risanko Naprej. Zbrali sva tudi nekaj izjav drugošolcev, ki so si ogledali risanko, v kateri želi glavni junak s čarovnijo pridobiti nazaj svojega očeta.

Bilo mi je ful fajn. Všeč mi je bilo, da je videl svojega očeta.
Jure Verlek

Risanka mi je bila všeč. Bor Slavik

Všeč mi je bilo, da sta raziskovala. Jure Križan

Risanka je bila smešna. Kira Stojadinović

Risanka mi je bila všeč. Pa tudi to, da sta se brata objela.
Nara Čepek

Vesel sem, da sta fanta našla Feniksov dragulj. Maks Radaš

Risanka mi je bila malo grozna. Adriana Zarič

Neja Vnuk Horvat in Teina Fridl Cujnik, 7. a

IN V DRUGEM TRILETJU

7. 10. 2020 smo učenci in učitelji vseh oddelkov 4., 5. in 6. razreda imeli kulturni dan.

Ob 8.30 smo se peš odpravili proti kinu. Čeprav je na poti močno deževalo, smo bili dobre volje.

Ogledali smo si film Rocca spreminja svet. Vsebina je bila zelo poučna in zanimiva. Mislim, da bi take punce, kot je Rocca, res lahko spremenile svet na boljše. Vsi bi imeli hrano in obleke, otroci prijazne starše, živali bivališča in tudi onesnaženost bi bila manjša.

Vsem, ki še filma niste videli, predlagam, da si ga ogledate.

Maj Matjašič, 5. a

TEDEN OTROKA

V ponedeljek, 5. oktobra, se je začel teden otroka.

To je tudi dan, ko so praznovali naši učitelji, saj je 5. oktober svetovni dan učiteljev. Letos v tednu otroka proslavljamo natanko trideset let delovanja TOM telefona, telefona za otroke in mladostnike. Tja lahko otroci pokličemo kadarkoli in se pogovorimo o svojih težavah. Na OŠ Breg praznujemo teden otroka tako, da je vsak dan izpolnjenih nekaj glasbenih želja, vsi oddelki so si ogledali film, okrasili so svoje učilnice ipd. Vhod v šolo in stopnišče v tem tednu krasijo baloni in živobarvno jesensko listje. V sredo smo v šolski radijski oddaji lahko poslušali informacije o tem posebnem tednu. Želim si, da bi ta teden trajal malo dlje, saj je lepo imeti teden otroka, ki je namenjen nam, otrokom.

Eva Kozel, 7. b

NA BREGU

NARAVOSLOVNA DNEVA PETOŠOLCEV KMETIJSKO POSESTVO NA TURNIŠČU

V četrtek, 29. 9. 2020, smo učenci 5. a in 5. b obiskali Biotehniško šolo na Turnišču.

Odhod izpred šole je bil ob 8.30. Ker do tja ni bilo daleč, smo šli kar peš. Tam sta nas sprejeli dve prijazni gospe, ki sta nam razkazali posestvo. Nato smo pojedli malico in se razdelili v dve skupini. Prva skupina si je šla ogledat vrtove, druga skupina je šla v hlev h konjem. Konja smo lahko krtačili, kar nam je bilo zelo všeč. Potem nam je gospodična Katja pokazala, kako se jaha. Nato sta se skupini menjali. Druga skupina si je šla ogledat vrtove. Videli smo tudi zelo velik hrast in gozdno učno pot.

Preživeli smo lep in poučen dan na svežem zraku.

Erin Cafuta, 5. b

BOTANIČNI VRT TAL 2000

Učenci in učenke obeh oddelkov 5. razreda smo se skupaj z razredničarkama v petek, 11. 9. 2020, z avtobusom odpeljali v Rače, kjer smo obiskali botanični vrt TAL 2000.

Tam smo spoznali različne rastline. Ene so bile zdravilne, druge pa strupene. Sprehajali smo se okrog ribnika, ki je bilo podoben manjšemu močvirju. Gledali smo žabe, ki so veselo skakale po lokvanjih. Vodič nam je pokazal tudi zanimive kamne in minerale. Še posebej nam je bilo všeč, da smo si lahko kupili nekaj spominčkov.

Ob zaključku smo jedli jabolka, pečena na žerjavici. Bil je zelo zabaven dan, vsi smo se naučili nekaj novega, poleg tega pa smo uživali na svežem zraku.

Tiana Mikolič in Gaja Božičko, 5. a

ŠPORTNI DAN JE VEDNO ZNOVA DOBRA IZBIRA

V sredo, 30. 9. 2020, smo učenci druge triade imeli športni dan.

Zjutraj ob 8.20 uri smo se zbrali pred šolo. Skupaj z učitelji smo se odpravili na kratek pohod, pri termah Ptuj smo pojedli malico, nato smo se počasi odpravili nazaj proti šoli. Pri šoli smo počakali učitelja, ki nas je razdelil v dve skupini, nato smo se igrali med dvema ognjema. Fantje proti puncam. Bilo je zabavno. Ob koncu iger smo še odtekli kros.

Tako se je naš športni dan končal in vsi smo se veselo odpravili domov.

Žana Pečnik in Lea List, 6. b

V sredo, 30. 9. 2020, smo imeli športni dan učenci drugega triletja, torej 4., 5. in 6. razred, vsi oddelki.

Zjutraj smo se zbrali pred šolo, da smo se lahko pripravili na športni dan.

Najprej smo šli v telovadnico in smo se ogreli za igro med dvema ognjema. Ekipa, ki je zmagala, se je zelo veselila zmage. Potem smo šli ven, kjer smo premagovali ovire pred šolo. Nato smo se lahko najedli. Malica nam je tokrat še prav posebej teknila. Potem smo se pripravljali na kros. Najhitrejši pri deklicah so bile tretjevrščena Erin Cafuta, drugouvrščena Vita Stanovnik in najhitrejša prouvrščena Ema Radaš, pri fantih pa so slavili tretjevrščeni Aljaž Valenko, drugouvrščeni Jon Planinc in prouvrščeni Omen Vegan. Ko je bilo konec krosa, smo šli na pohod, ampak ta ni bil dolg. Na poti smo srečali malo veveričko, ki nam je popestrila pot.

Bil je bil vesel in zanimiv športni dan.

Ema Radaš, 5. a

V petek, 2. 10. 2020, smo imeli učenci tretje triade športni dan.

Športni dan smo začeli s krosom. Tekali smo 550 metrov. Letos je kros potekal nekoliko drugače, saj je potekal na šolskem igrišču in ne na stadionu. Večini učencev je bilo bolj všeč tekanje na šolskem igrišču kot pa na stadionu, saj je okolje teka drugačno. Po krosu smo imeli malico. Ko smo se najedli, smo krenili na pohod. Sprehajali smo se ob golf igrišču in ob hotelu Primus. Sprehajali smo se in se hkrati učili o državah v Evropi. Pohod se je nekaterim učencem zdel boljši kot po navadi, saj je bil precej krajši. Ko smo prišli nazaj v šolo, smo imeli še igre z žogo. Igrali smo lahko badminton, nogomet, košarko, namizni tenis, odbojko in kegljanje.

Na športnem dnevu smo se imeli lepo.

**Adam Robin, Jan Pečnik
in Hana Rozman, 7. r.**

NA BREGU

S TEKMOVANJA ODŠEL Z MEDALJO, Z MORJA PA S TREMI MILIJONI OGLEDOV

Na zadnji avgustovski dan se je breški učenec Patrik Kmetec udeležil glasbenega tekmovanja v Salzburgu.

Na tekmovanju je na klavir odigral Bachov Menuet, ki presega težavnost 2. razreda glasbene šole. Tekmovanje je v svetovnem merilu in na visoki zahtevnosti, a je devetletnik skladbo zaigral brezhibno.

Tako se je Patrik, danes učenec četrtega razreda na OŠ Breg, pripravljaj na tekmovanje med poletnimi počitnicami. Skladba je namenjena za peti ali šesti razred glasbene šole, zato je bil to zanj velik izziv. Z mentorjem sta se pripravila na vse elemente nastopa (prijod na oder, drža, nastavitev stola, priklon). Povabljeni so bili najboljši virtuozi v svojih kategorijah in vsi so se potegovali za nagrado grand prizevirtuos. Devetletnik ni imel treme ali strahu in je skladbo odigral brez napake. Pojasnil je, da mu je bilo tako, kot da bi igral doma, saj najraje igra domačim.

Patrik pa tudi rad ustvarja svoje skladbe in tako je letos poleti na aplikaciji eno oblikoval. Kasneje pa tudi objavil na družabnem omrežju in to na Tik Toku, ki je zadnje čase vedno bolj popularen. In tako je v eni noči dobil kar 100.000 ogledov. Seveda se tukaj število ogledov niti ni ustavilo, ampak je v enem tednu dosegel 3 milijone ogledov. Vendar pa je svoj račun izbrisal, saj sta starša presodila, da je Patrik še premlad za Tik Tok.

Zarja Kosar, 9. b

PO PREŠERNOVIH STOPINJAH

30. septembra 2020 smo se učenci 8. a in 8. b odpravili na izlet s poučno temo in zanimivim imenom, tj. Po Prešernovih stopinjah.

Avtobus je izpred šole odpeljal ob 7. uri.

Z vodičko smo se dobili na Prešernovem trgu v Ljubljani. V Ljubljani smo si ogledali veliko znamenitosti, kot na primer hiše, kjer je živel in delal Prešeren, hišo, kjer je živel Julija, Stari trg, kjer se odvija balada Povodni mož, Ljubljano, spomenik Valentina Vodnika, prvo Slovensko tiskarno in še marsikaj. Sprehodili smo se tudi do cerkve na Trnovem, kjer je Prešeren prvič videl Julijo in se vanjo zaljubil.

Nato smo se odpeljali v Kranj, kjer smo videli največji Prešernov spomenik, ki je visok kar 4 m, hišo, kjer je živel in delal zadnji 2 leti svojega življenja, danes pa je v njej muzej, ter Prešernov gaj, kjer je pokopan on in njegova hči Ernestina Jelovšek.

Na koncu smo obiskali še Vrbo, kjer smo se sprehodili po vasi in si ogledali njegovo rojstno hišo. V vasi smo si ogledali staro vaško lipo in kamne, na katere so pred stoletji sedali vaški veljaki in se odločali o raznih stvareh. Ko smo si ogledali notranjost Prešernove rojstne hiše, smo bili presenečeni, kako je vse majhno. Majhne postelje, stole, mize. Spoznali smo tudi nekaj orodij, ki jih danes več ne uporabljamo.

Na poti domov smo se ustavili še v McDonald's-u.

Izvedeli smo veliko novega o našem največjem pesniku, ampak priznati moramo, da se nam čisto vse informacij niso zdele pomembne in zanimive. Verjetno si bomo vse skupaj bolje zapomnili, kot bi si, če bi o Prešernu brali le v knjigah ali poslušali pri slovenščini. Na izletu smo se imeli lepo.

Valentina Lah, Lučka Krajncič in Amra Ramić, 8. a

NA BREGU

ŠPORTNI DAN NA DALJAVO

V sredo, 16. 12. 2020, smo učenci obeh oddelkov 8. razreda imeli športni dan na daljavo.

Ob 8.30 smo se kot po navadi zbrali na virtualnem sestanku, v katerega smo bili prijavljeni ves dan. Športni dan je bil razdeljen na dva dela. Preživetje in golf. 8. a razred smo začeli s temo preživetje, 8. b z golfom, po malici pa smo se zamenjali.

Dobili smo izziv, s katerim smo se morali soočiti v določenem času (10–15 min). Ko smo opravili nalogo, smo fotografirali in oddali, da smo nato skupaj pogledali fotografije. Najprej smo si morali pripraviti nahrbtnik s potrebščinami, ki bi jih vzeli s sabo v naravo. Naša naslednja naloga je bila izdelava kompasa. Na koncu smo si morali še izdelati obuvalo iz materialov, ki smo jih našli doma. Ta naloga je bila učencem najbolj všeč.

V drugem delu nam je gospod iz CŠOD najprej povedal veliko o vseh vrstah golfa. Dal nam je ideje, kako lahko golf igramo doma, z žogo, palico ... Nato smo imeli eno uro, da smo si na domačem dvorišču pripravili golf igrišče, kakor smo hoteli.

Športni dan se nam je zdel zabaven, želimo si še več takšnih dni.

Valentina Lah, 8. a

POROČILO O KORONAVIRUSU, KI NAM JE ŽIVLJENJE OBRNIL NA GLAVO

Vse se je začelo marca 2020.

Šole so se zaprle in prišlo je delo na daljavo. S tem so se začele zapirati »nepotrebne« trgovine. V trgovinah z živili pa smo ljudje morali nositi maske in ohranjati medsebojno razdaljo. Junija 2020 so učenci šli za dva tedna v šolo, vendar so morali na hodnikih nositi maske in se niso smeli mešati, da je vsak razred ostal »svoj mehurček«. Nato pa so za otroke bile počitnice, pred katerimi ni bilo proslave, tudi zadnji šolski dan je bil kratek. Julija in avgusta 2020 se je začelo slabšati, tako da nismo smeli prečkati meje ali oditi na izlete ali potovanja. Septembra 2020 so otroci šli nazaj v šolo, a skoraj takoj za tem je spet prišla karantena. Vlada je povedala, da moramo nositi maske tudi zunaj. Tudi do konca jeseni so se otroci še vedno šolali na daljavo, ampak zdaj so se nekateri ukrepi poboljšali oz. omilili, saj ni več obvezno, da nosimo masko tudi zunaj na svežem zraku. Znaki virusa COVID-19 so vročina, kašelj, izguba okusa in voha, pomanjkanje zraka. Nekaterim se zdi, da je koronavirus le navadna gripa, drugi pa zatrjujejo, da je več kot to. Število potrjenih primerov narašča dnevno. Zdaj so ustvarili še aplikacijo #OstaniZdrav, ki nam sporoči, ali smo bili v stiku z okuženo osebo. Vlada je obljubila vrnitev v šole po novoletnih počitnicah, vendar je svojo besedo snedla in napovedala, da se bomo v šole vrnili po zimskih počitnicah. Tako smo nazaj v šole prišli šele februarja. Ko smo že mislili, da bo že bolje, smo bili razočarani, ker je vlada zopet predpisala maske v šolah in prepovedala izvajanje pouka v manjših učnih skupinah, v mešanih skupinah pri izbirnih predmetih in pri krožkih ter tako onemogočila druženje. Marca smo bili spet neprijetno presenečeni, saj so nas poslali domov za približno 14 dni in so obljubili, da se potem res vrnemo v šolo. Upajmo, da se bomo res čim prej vrnili in v šolskih klopih ostali dlje kot septembra.

Lučka Krajncič, 8. a

TEDEN PISANJA Z ROKO

Teden pisanja z roko je bil zelo zanimiv in je prišel ravno ob pravem času. Začel se je 18. 1. in se končal 22. 1. 2021.

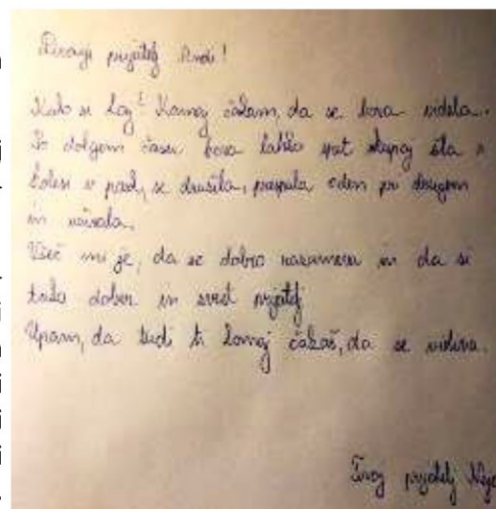
Pomemben je, ker nas spodbuja, da moramo ohraniti in negovati svoj rokopis. V tem času, ko ure in ure presedimo za računalnikom, je še posebej pomembno, da se trudimo še kaj pisati z roko.

V tem tednu smo imeli dejavnosti razporejene znotraj ur pouka. Najmlajši razredi so samo risali, lahko so tudi nekaj malega napisali. Tudi nekaj drugošolcev in tretješolcev se je opogumilo in napisalo pismo za prijatelja. Učenci od 4. razreda naprej so pisali že prava daljša pisma pri pouku slovenščine, angleščine ali pri razrednih urah. Učenci so pisali pisma svojim prijateljem ali pa družini in jim s tem gotovo tudi polepšali dan. Učitelji so izbrali najlepše in najboljše primere pisem in jih objavili. Tako smo javnosti pokazali okoli 130 najboljših pisem, nastalo pa jih je še precej več.

V okviru projekta Teden pisanja z roko smo dobili kar nekaj gradiv. Ogleдали smo si nekaj videoposnetkov o tem tednu in odigrali eno »igro« oz. reševali uganko. Zanimivo je, da je eden od promotorjev pisanja z roko tudi kolesar Tadej Pogačar, dobili pa smo tudi pismo ministrice za šolstvo.

Teden je bil malo bolj pester za učence, ki rada pišejo ali ustvarjajo, saj so lahko pokazali svojo kreativnost, verjamem pa, da so tudi ostali uživali v njem.

Amra Ramić, 8. a

Pismo prijatelju: Nejc Klasič, 8. a;

avtorici ilustracij:

Žana Pečnik, 6. b in Ela Bezjak, 9. a

KAKO SE JE ZAČELA KORONA IN ŠOLA NA DALJAVO

Vsi šolarji smo ostali doma 16. 3. 2020, to je bil prvi dan šole na daljavo.

Napovedali so, da bomo doma ostali 14 dni. Teh ključnih 14 dni se je vleklo in vleklo, na koncu pa smo se v šole vrnili šele 1. 6. 2020. Med tem časom se je življenje zelo spremenilo. Obvezno je nošenje mask v zaprtih prostorih, razkuževanje rok, v času epidemije smo bili omejeni na občine prebivališča, zaprte so bile meje med državami in prepovedano je bilo zbiranje oseb na javnih in privatnih površinah. Medtem smo pridno izpolnjevali šolske obveznosti, izdelovali smo različne izdelke, pisali pesmi, prepisovali snov, se gibalili v naravi in se družili z družino.

Čeprav šolanje na daljavo večini ni bilo všeč, je marsikdo odkril, da šola ni tako slaba in da se drugače premalo družimo s svojo družino.

Žanin Krušič, 5. b

NA BREGU

DAN DEJAVNOSTI MALO DRUGAČE

Dan dejavnosti se je začel v petek, 18. 12. 2020, ob 18. uri.

Ogledali smo si film **Podaj naprej**. Film govori o fantu, ki je dobil nalogo, da naj spremeni svet. Odločil se je, da bo pomagal 3 osebam in one bodo pomagale še 3 osebam in tako naprej ... Nakar se njegov učitelj začne družiti z njegovo mamo. Konec je bil zelo žalosten, saj fant umre.

Dan dejavnosti se je nadaljeval v ponedeljek, 21. 12. 2020. Dobili smo naloge, od katerih smo so morali izbrati eno ali več, večina mojih sošolk in sošolcev je naredila nalogo, pokliči osebo, ki je že dolgo nisi videl/slišal. Kar nekaj pa jih je nastavilo sporočilce mami in očetu. Ob 12.00. smo se zbrali in smo povedali/prebrali, kaj smo naredili. Ko smo vsi povedali, smo se poslovili in dneva dejavnosti je bilo konec.

Vsi učenci smo se imeli lepo, pa tudi starši so bili verjetno zadovoljni, ko so dobili kako sporočilo.

Jan Pečnik, 7. b

Fotografija: Luka Tominc, 9. b

KULTURNI DAN ZA DOBRA DELA

V ponedeljek, 21. 12. 2020, smo učenci OŠ Breg imeli zanimiv kulturni dan. Gledali smo film z naslovom »*Podaj naprej*«, ki je bil prosto dostopen v okviru društva Humanitarček.

Film je bil napet in zelo poučen. Všeč mi je bilo, da je primeren za vse starosti. Prepričana sem, da so v njem uživali tako četrtošolci kot devetošolci, zraven pa še njihovi starši. Učitelji so nam dali tri dni časa za ogled. Po ogledu smo z razredniki in sošolci na urah v živo debatirali o filmu in dobili malo drugačne in zanimive naloge. Naloge so bile enostavne, npr.: Pokličite nekoga, ki ga že dolgo niste videli. Nastavite skrita spodbudna sporočila za vse družinske člane. Opravite dobro delo in presenetite svojo družino. Te naloge je večina z veseljem opravila in oddala dokaze, mnogi pa so se odločili še za ustvarjanje. Na voljo so imeli pisanje pesmi z naslovom *Otroci bodo spremenili svet*, spreminjanje konca filma, likovno ustvarjanje, razmišljanje o popolnem svetu in še in še. Razredniki, ki so zbrali vso gradivo, so bili navdušeni nad dobrimi deli učencem in izdelki, ki so nastali. Kulturnemu dnevu so se pridružili tudi učitelji nerazredniki, ki so prav tako opravljali naloge.

Dan je bil kratek, delo pa je bilo zanimivo, zato si v prihodnje želimo in obetamo še več takih dni, ki nam popestrijo pouk na daljavo.

Amra Ramić, 8. a

OTROCI BODO SPREMENILI SVET

Zdaj povem vam, je resnica,
da godi se nam krivica.

Saj nihče niti v sanjah noče verjet,
da otroci bodo spremenili svet.

Mladi smo, saj sami vemo,
ko vsi govorijo, kaj lahko in kaj smemo.
A nekoč planet bo v mavrico odet,
saj otroci bodo spremenili svet.

Smo majhni, mladi, to priznamo,
a moči, idej dovolj imamo.
Ko skupaj stopimo, planet v ljubezen bo objet,
ker otroci bodo spremenili svet.

Vojn ne bo, povsod le sreča,
ljudje z nasmehom, ki ne peša.
Vsak, ki pride, bo prevzet.
Otroci bodo spremenili svet.

Lana Kostanjevec, 7. b

NAŠA RAZMIŠLJANJA, POUSTVARJANJA IN DOBRA DELA

Spremenjen zaključek filma Podaj naprej

Po snemanju prispevka za televizijo se glavni junak Trevor odpravi domov. Doma si skupaj ogledajo oddajo, v kateri je bil prispevek o njegovi igri »podaj naprej«. Takoj postane znan in vzpodbudi ljudi k spreminjanju sveta in k pomaganju drugim. Ko opravi šolo, ga to še vedno zanima, zato se odloči da bo s tem delom in načinom življenja še nadaljeval. Ponovno začne snemati televizijske oddaje. Prepriča tudi nekaj predsednikov držav in drugih vplivnih ljudi. Ljudje in države začnejo delati na tem, začnejo pomagati manj premožnim, zmanjševati število odpadkov, uporabljati obnovljive vire. Svet se začne spreminjati, vedno manj je odpadkov, manj onesnaževanja in veliko ljudi lahko začne normalno živeti. Svet postane veliko boljši.

Adam Robin, 7. a

Moja dobra dela po ogledu filma

Poklical sem babici in dedka po dolgem času in bili so zelo veseli, da smo se slišali.

Počistil sem hišo in naredil kosilo.

Napisal sem tudi pozitivno sporočilo za brata in mamo, za atija ne morem, ker je v bolnici in ne vem, kdaj bo prišel nazaj. Naredil sem zahvalo za mamo, ker mi pomaga, ker me podpira in ker skrbi zame, bratu pa sem narisal nekaj, kar ima rad.

Ogledal sem si film Podaj naprej. Trevor na koncu prepriča fante, da se ne tepejo in se začnejo družiti kot najboljši prijatelji. Zgodba bi lahko bila drugače zaključena. Zgrozilo me je, da so imeli 14-letni otroci nože v šoli. Moje mnenje je, da bi se Trevor v letu 2020 spremenil samo v izgledu. V letu 2020 je težko narediti kaj novega, ker nimaš dovolj ljudi, ki bi lahko sodelovali in ki bi to podpirali. Za začetek bi jih Trevor lahko poskušal prepričati, da gredo nekam stran od svojega doma in naredijo nekaj za svoje zdravje. Navdihnili me je to, da se je trudil, tudi če mu večkrat ni uspelo.

Kako bi lahko izboljšali svet? Nehati bi morali z uporabo škodljivih snovi, nehati z gradnjo elektrarn in začeti z naravno energijo, začeti uporabljati stvari, ki niso škodljive naravi, narediti poseben prostor za nova drevesa npr. če jih posekaš, da jih nekje drugje zaseješ. Odpadkov ne moremo čisto preprečiti, saj ne moremo ustaviti življenja. Najbolje bi bilo, če bi se za pakiranje stvari uporabljalo nekaj, kar ni škodljivo in kar se hitro razgradi. Ustaviti izumiranje živalskih vrst je težko, ker ljudje ubijajo živali in se ne držijo pravil, upočasnili pa bi jih lahko z omejitvami. Zaščitil bi jih s posebnimi prostori, prostori, kjer ljudje brez dovoljenja ne smejo biti. Manj vode bi lahko porabil vsak, tako da skrbi in pazi, kako jo uporablja. Plastiki bi se izognil z drugimi materiali npr. karton, steklo ... Svet bi bil popoln, če bi ljudje bili veseli, prijazni, kulturni in bi si pomagali. Svet bi bil popoln, če se ne bi ljudje ubijali in povzročali vojn, se sovražili. Svet bi bil boljši, če bi se manj uničevala narava. Svet bi bil lepši, če se ne bi ubijalo toliko živali. Svet bi bil prijaznejši, če bi se ljudje več družili. Svet bi bil odličen, če se ljudje ne bi sovražili.

Rad bi da izgine korona, da ni sovraštva in da ni vojn. Več bi moralo biti druženja in posvečenega časa družinam in svojim najbližjim.

Amar Šarić, 7. a

Ilustracija: Maja Mesarič, 9. a

Fotografija: Zarja Moge, 9. a

NA BREGU

NAŠA RAZMIŠLJANJA, POUSTVARJANJA IN DOBRA DELA

Ogled filma in dobra dela

Za dan dejavnosti oz. za kulturni dan sem obiskal prababico, ki je na invalidskem vozičku. Bila je zelo srečna, da me je videla.

Vsem članom družine sem skril listke v čevlje. Na listke sem napisal zahvale in spodbudne misli.

Film Podaj naprej mi je bil zelo všeč. Trevor je hotel zaščititi svojega prijatelja, ki ga je prosil za pomoč. In ker se je postavil za njega, sta ga z nožem zabodla dva starejša učenca in je umrl. Žrtvoval se je za svojega prijatelja in hotel je spremeniti svet in mu je uspelo. Čeprav je umrl, so po njegovi ideji vsi nadaljevali s tremi dobrimi deli.

Lukas Škrinjar, 8. b

Fotografija: Lovro Rotar Čeh, 3. a

Kako si predstavljam boljši svet

Ljudje bi morali sami pri sebi začeti razmišljati, kaj je prav. Začeti bi morali manj onesnaževati ter manj začeli ubijati živali za njihovo krzno in dragocenosti. Zmanjšati bi morali uporabo plastike ter varčevali z energijo in vodo.

Ljudje bi morali začeti bolj razmišljati o tem, da nimamo vsi enakih pogojev v življenju ter da lahko najmanjše stvari pomagajo in spremenijo svet. Nekomu, ki nima toliko kot drugi, lahko to polepša dan ali mesec. To manjka našemu svetu. Radodarnost do drugih ter čim manj sovraštva.

Tian Koncilia Horvat, 8. b

Daj naprej (nov konec filma)

Trevor je po koncu snemanja intervjuja odšel s kolesom iz šole. A kmalu za tem se je njegova pot ustavila. Videl je dva fanta, ki pretepata njegovega prijatelja. Prijatelj je kričal: "Na pomoč!" Trevor se je najprej prestrašil, nato se je odzval na krike prijatelja in mu pomagal. Ko je hotel končati prepir in jih spraviti narazen, so fantje začeli pretepati še njega. To sta slišala njegova mama in učitelj in takoj sta prispela na pomoč. A v prepiru je fant zabodel Trevorja v trebuh, mama in učitelj sta prišla prepozno. Trevor je padel na tla, mama mu je skočila v objem. Poklicali so rešilca in Trevorja so odpeljali v bolnišnico. Mama ter učitelj sta nestrpno čakala pred vrati sobe, kjer je Trevor prestajal težko operacijo, nihče ni vedel, ali bo preživel ali ne. Minilo je kar nekaj časa, nato je prišel ven iz operacijske zdravnik ves nasmejan in povedal: "Trevor bo ostal z nami in želi vas videti". Mama je ponovno skočila v objem, a tokrat učitelju, nato pa stekla k Trevorju. Za njo je tekel tudi učitelj. Mama je zagledala sina Trevorja, se mu nasmehnila, on pa njej ves pokesan nazaj. Trevor je bil še nekaj časa v bolnišnici, a po dveh tednih je končno prišel ven, bil je ves vesel ter zdrav. Vsi trije, mama, učitelj ter Trevor so se odpravili domov. Trevor je pa vseeno hotel nekaj narediti s fantoma, ki pretepata mlajše učence. Fanta sta morala v otroški zavod, kjer sta se naučila lepega vedenja. Trevor je poskrbel za vse, vsi so se imeli radi, spoštovali so se in srečno živeli dalje z nasmehom na obrazu in veseljem v srcu. Tako so vsi vedeli, da se svet lahko spremeni, a le, če se sam za to potruдиš.

Neja Vnuk Horvat, 7. a

NAŠA RAZMIŠLJANJA, POUSTVARJANJA IN DOBRA DELA

Popoln svet

Pred približno dvajsetimi leti, ko še je svet bil normalen, se je vse začelo ... Predsedniki, ministri in guvernerji so se odločili, da bodo uvedli velike spremembe, ki pa bodo na človeštvo naredile velik vtis – vsaj tako so mislili.

No začeli bomo na začetku, da vas seznanim z vsem, kaj se je dogajalo takrat. Nekega nedeljskega jutra pred dvajsetimi leti so po poročilih naznanili, da se je senator odločil svet razdeliti na dobre in tiste manj dobre.

Z odlokom, ki ga je potrdil predsednik, razglašam, da se od jutri, v ponedeljek, 26. 7. 1995, izvaja "ločevanje" ljudi po skupinah. Odločili smo se, da so odrasli in še posebej otroci v nevarnosti zaradi tistih določenih ljudi, ki, no, saj veste ...

Senatorjeva odlična ideja bo prinesla večni mir na Zemlji.

»Kaj?« je zbegano rekla Kate, ko je slišala, za kaj se je odločil njen 'oče'. Še vedno ni mogla verjeti, da njen pravi oče ni bil Cezar Keglov, ampak ta neumni senator Marko Klaus. Medtem ko je razmišljala o svoji selitvi iz njene hiše v senatorjevo, je Marko potrkal na vrata. Kate se ni niti obrnila, kaj šele oglasila, naj vstopi, vendar je on vseeno odprl vrata in se usedel na naslonjač zraven njenega. »In kako si se imela danes?« Ker ni dobil odgovora, ji je rekel: »Hej, zelo sem vesel, da sem te končno našel in da ti mama pusti živeti pri meni. Boš videla, da bo od jutri naprej vse drugače.« Kate pa je samo pokimala, saj jo je ravno ta »jutri« skrbel... Kaj se bo zgodilo z njeno mamo in bratom? Bodo prišli v isto skupino? Kate je po glavi rojilo toliko vprašanj, da ni vedela, na katerega naj poišče odgovor najprej. Ko se je končno prebudila iz transa, je Marko že odšel, in tako se je Kate ozrla okrog sebe in videla na pol priprto okno ter odšla do njega. Ko pa je

prišla do okna, ga je nežen vetrič zaloputnil in to z veliko silo. Kate pa ni niti trenila ... Vedela je, kaj se bo jutri zgodilo in ona ni mogla iti nikamor, da bi se skrila. Ni imela nikogar več, komu bi to lahko zaupala ... in tako je lahko čakala na jutri.

Kate je skočila pokonci vsa prestrašena, saj je imela še eno nočno moro. »Kati, ljubica, si se že vstala?« po hodniku se je razlegel Markov glas. »Ja, sem, ja.« Sedaj nimam druge izbire, kot pa da se delam vso pridkano in pocukrano... si je rekla sama pri sebi in še v pižami stopila na hodnik.

»Živijo! Kate, upam da si dobro spala, saj kmalu pride urad za razporejanje in bomo pogledali, ali si bila pridno dekle v zadnjih letih in kakšna boš, ko boš odrasla.« Kate ni mogla storiti drugega kot samo brezbrizno prikimati in stopiti nazaj v sobo. Iz omare je potegnila sveže oprano in zloženo majico in hlače ter si jih nadela. Čez pet minut je že sedela za jedilno mizo pripravljena na »največji preobrat«, tako kot je temu rekel Marko. Ni bilo treba čakati dolgo, saj so že prišli ljudje iz urada in jih je bilo slišati, kot bi se pogovarjali čisto blizu, v veži. Ni minilo pet minut in so že bili v jedilnici in iz kovčkov jemali čudne naprave, podobne pištolam. Prislonili so jo Kate na vrat in zgodilo se ni nič ... poskusili so še enkrat, spet nič ...

Naprave niso delale in tako so se odločili, da je najbolje, da svet ostane takšen, kot je, saj je takšen popoln in z razlogom ...

Ajda Fajfar, 8. b

Fotografija:

Jana in Tiana

Mikolič,

1. a in 5. a

NA BREGU

NAŠA RAZMIŠLJANJA

Mislim, da bi bil Trevor 2020 bil zelo podoben temu v filmu, saj se še svet vedno obada s podobnimi problemi. Zdi se mi, da bi se spremenil samo način posredovanja njegove akcije (danes ima skoraj vsak pameten telefon s socialnimi omrežji po katerih se ideje in zamisli širijo veliko hitreje) in mogoče bi se to leto lotil dan danes največjega problema – korona virusa in njegovih posledic (kriz ljudi brez službe).

Maja Kostanjevec, 9. a

Prva stvar, ki si jo želim, je ta, da se vsi ljudje začnemo zavedati, da Zemlja ni odvisna od nas temveč mi od nje ter da jo začnemo bolj spoštovati. Želim si, da bi se ljudje nehali sovražiti in svoje sovraštvo opravičevati z najbolj neumnimi izgovori in razlogi, za katere nam je, če ne že prej, pred smrtjo žal. Želim si, da bi ljudje manj gledali na denar. Večkrat si predstavljam svet brez tega zelo vrednega papirja. Ljudje smo/so za denar pripravljeni storiti vse, pa čeprav je na tem svetu mogoče dobiti, narediti, zgraditi vse, z njim ali brez. Potrebovali bi več strpnosti, razumevanja, prijaznosti in ljubezni. Precej aktualno vprašanje je, zakaj ljudje brez razloga lahko sovražimo, ne moremo pa ljubiti ali vsaj imeti radi? Želim, da izgine mišljenje ljudi, ki sebe postavljajo v center sveta, pred vse druge. Vsi smo enako vredni in vsi si v življenju zaslužimo ljubezen, spoštovanje in možnost, da ga živimo tako, kot ga želimo sami, pa naj bomo ženskega ali moškega spola, drugačnih spolnih identitet, revni ali bogati, suhi ali močnejše postave, svetlopolti ali temnopolti, visoki ali nizki, zdravi ali bolni, nasprotno ali istospolno usmerjeni itd. Želim, da prenehamo biti zavistni in ljudi soditi ali opravljati zaradi njihove preteklosti, frizure, stila oblačenja, načina življenja, ... Mislim, da bi več ljudi moralo ravnati tako. Če ti oseba ni všeč, se pač umakneš, ni potrebe, da jo sovražiš, ker je drugačna in ker živi drugačno življenje. Kolikor vem, še noben človek ob rojstvu ni dobil navodil, kako ga pravilno živeti. In še zadnja stvar, ki si jo resnično želim je ta, da se med seboj resnično začnemo spoštovati. Nikogar ti ni treba podpirati, le spoštuj ga.

Lea Dolinar, 9. a

Živeti enostavneje. Uporaba filtrov za vodo, namesto vode v plastenkah. Izumiranje živalskih vrst bi lahko rešili z zmanjšanjem sevanja in uporabe izpušnih plinov. Rastline in avtohtona območja lahko zaščitimo z uvedbo narodnega parka (kjer je vsako trganje rastlin in poseganje v naravo prekršek). Manj vode bi lahko porabili še posebej z varčevanjem. Plastiki bi se lahko izognili predvsem z tem, da bi jo nadomeščali s kartonom, steklenicami. Lahko bi uvedli princip staro za novo. Kupec, ki kupuje računalnik, bi moral prinesiti starega, ki bi ga reciklirali.

Erik Van Pevcin, 9. a

Odpadke bi definitivno zmanjšali, če bi jih nehali odlagati v naravo in mogoče organizirali več čistilnih akcij. Živalske vrste lahko hitro izumrejo, saj dejansko vsaka žival, ki umre pospeši izumiranje živalske vrste. Vzroke za smrti živali povzročamo tudi ljudje npr. s pobijanjem, z zastrupljanjem navsezadnje pa tudi zaradi odpadkov umre veliko živali. Torej tudi za to bi morali zmanjšati odpadke in zmanjšati vsaj število ogroženih živali ter verjetno zaščititi več živalskih vrst. Avtohtone rastline in zaščitena naravna območja bi zaščitili prav tako z zmanjšanjem odpadkov in da v bližini ne bi bilo avtocest, tovarn ter podobnih stvari. Porabo vode bi zmanjšali s tem, da doma ne bi imeli bazenov, ker dandanes je pri skoraj vsaki hiši bazen s polnjenjem le tega, pa se porabi ogromno vode. Lahko bi jih zamenjali z obiski term, rek, jezer in morja. Zmanjšali pa bi jo tudi s tem, da ne bi zalivali rastlin/vrta s pitno vodo. V teh časih je velik problem plastika, saj ko jo ljudje odvržemo v naravo, se razgradi po več kot stoletju. Lahko bi jo zamenjali z naravnimi oziroma bolj razgradljivimi materiali in namesto plastenk preprosto uporabljali steklenico, ki jo lahko imaš dlje časa. Ljudi bi bilo po mojem mnenju zelo težko prepričati v to, da jim ni treba kupovati vedno novih stvari, če so stare še vedno uporabne, no vsaj nekatere. Prepričali bi jih lahko npr. z reklamami, ki bi opozarjale na to, da bi jim pokazali, kakšno škodo v naravi lahko pravzaprav naredijo odvržene stvari in da bi slavni ljudje, ki so jim vzor tudi prenehali s kupovanjem novejših stvari, če so stare še uporabne.

Vita Hentak, 9. a

Želim si svet, v katerem ne bi bilo plastike, v katerem bi bili vsi prebivalci enakopravni, v katerem bi vsi imeli dostop do pitne vode in hrane. Želim si, da bi v prihodnosti izginila lakota, žeja, vojne, nasilje in predvsem plastika, saj zelo ogroža naš planet.

Nejc Ladič, 9. a

NAŠA RAZMIŠLJANJA IN DOBRA DELA

Danes bom za svojo družino pripravil kosilo in nato sčistil in pospravil kuhinjo, saj to ni moje opravilo in mislim, da bosta starša dojela sporočilo.

V prihodnosti si želim, da ljudi ne bi bilo strah iti ven v temi in ko so sami. Želim si svet, v katerem ljudje s slabimi nameni izginejo in da imamo vsi enake možnosti.

Blaž Šibila, 9. b

Ilustraciji:

Anastasia Borovskikh, 5. b

in Jaša Slavinec, 5. b

Ljudje bi morali čim več reciklirati, odpadke bi odlagali v koš, namesto da jih vržejo v naravo. Poskusili bi uporabljati električne avtomobile, da ne bi tako škodovali naravi. Vedno več je fosilnih goriv, zato umirajo živalske vrste. Ljudi bi morali nekako prepričati, da je staro enako dobro ali boljše od novega. Uporabljati bi morali bolj vzdržljive materiale. Namesto plastičnih vrečk in plastenk bi morali imeti vrečke iz blaga ter tetrapake in steklenice. Tako prihranili denar in hkrati reševali naravo.

Jaz si želim svet, v katerem bi bili vsi srečni, zdravi, da bi vsi imeli domove ter hrano. Ko kdaj kje bereš, kakšne skromne želje imajo nekateri otroci za božič, te kar stisne pri srcu. Želel bi si tudi več zdrave in neokrnjene narave, hkrati pa bi bilo dobro, da bi se ohranile električne naprave, ki so pomembne in ki nam olajšajo delo.

Žan Ritlop, 9. b

Fotografija:

Maruša Antonič, 7. b

Listki presenečenja za mojo družino

NA BREGU

NAŠA RAZMIŠLJANJA O ...

Šport in karantena

V današnjih časih, ko nam življenje kroji in omejuje koronavirus, se je zelo težko ukvarjati s športom zaradi omejitev.

Karantena nam preprečuje, da gremo v fitnes ali na trening v športno dvorano, da kupujemo pripomočke za ukvarjanje s športom, kot so: kolenica, kolo, skiro, uteži ... Vsi imamo radi šport, zato lahko namesto v šoli vadimo doma, gremo na sprehod ali se igramo igre na dvorišču ali notri. Vsak se mora gibati, zato učitelji športne vzgoje iz naše šole pošiljajo vaje za gibanje.

Zato pojdemo na svež zrak in se razgibajmo, ker je to dobro za naše telo in naše zdravje. Ampak tudi priznanj, medalj in pokalov v tem času ne moremo dobiti in tudi napredka ne moremo spremljati kot običajno, zato je to marsikoga tudi potrla ali pa se ne počuti dobro. Posebej slabo se piše ekipnim športom, saj so individualni treningi na daljavo precej manj učinkoviti kot pravi skupinski treningi v živo. Seveda obstajajo tečaji, vaje in treningi po konferencah, kar pa pomeni, da ne moremo početi vsega, kar smo prej lahko.

Marsikdo je tudi malo preveč len, da bi telovadil tudi doma. Vsi že pogrešamo normalno šolo in treninge ker se hočemo čim prej spet normalno učiti.

To nam pa pove, da se moramo držati pravil za varovanje zdravja in preprečevanje okužb ter jih upoštevati, da bo čim prej vse po starem.

Simon Ščavničar, 5. a

Šola na daljavo

No, ta korona nas je že nekaj časa nazaj spet spravila iz šol.

Delo poteka podobno kot v šoli, čeprav ni povsem enako. Rešujemo naloge v delovnih zvezkih in si prepisujemo zapise v zvezek. Ampak ta šola na daljavo ne vpliva le na nivo znanja. Vpliva tudi na stike med vrstniki. Nekateri otroci ne želijo vklopiti kamer, ker se bojijo, kaj bodo rekli sošolci in učitelji na njegovo sobo ali stanovanje. Ni pa vedno tako. Nekateri nimajo kamer ali mikrofонов, ker si jih morda ne morejo privoščiti, drugi pa, ker se jim ne ljubi sodelovati. Morali bi se pa zavedati, da so videokonference namenjene temu, da bi učenci poslušali razlago snovi podobno kot v živo v šoli. Čeprav je tehnologija zelo napredna, pa nekateri še vedno nimajo dostopa do nekaterih spletnih povezav. Marsikdo pred šolo na daljavo sploh ni imel računalnika. Nekaj učencev oz. družin je računalnike za šolo na daljavo dobilo od šole. Po spletu je bilo tudi precej akcij, ko so podjetja ali posamezniki podarjali starejše rabljene računalnike družinam, ki jih niso imele.

Mlajši učenci imajo v primerjavi s starejšimi manj dela, saj bi sicer potrebovali več pomoči odraslih. Ko imajo mlajši učenci konference, si z veseljem vklopijo kamere in se med čakanjem na učitelja veselo klepetajo. Pri starejših učencih opažam, da se pojavlja nezainteresiranost medsebojnega komuniciranja in sodelovanja preko kamer.

Med šolo na daljavo nekateri pogrešajo različne krožke in izvenšolske dejavnosti. Nekatere se sicer lahko izvajajo na daljavo preko Zooma ali Skypa ali Microsoft Teams spletne učilnice. To so npr. glasbene šole. Medtem ko se pa različni športni treningi med korono sploh ne izvajajo ali pa se izvajajo na daljavo, kar ne omogoča prave učinkovitosti.

Tudi ocenjevanja so drugačna. Ni testov. Zato pa imamo več Power point in podobnih ustnih predstavitev preko kamere, učitelji tudi sproti preverjajo, koliko smo si zapomnili. Pripravljajo nam kvize ipd.

V šoli na daljavo lahko najdemo kar nekaj slabosti in bolj malo prednosti. Prednost je npr. ta, da se lahko marsikdo nauči bolje uporabljati računalnik. Slabosti je vsekakor več: znanje je lahko slabše, ker ni razlag v živo, težko je vse razumeti brez razlage v živo. Slabost je tudi to, da ni medsebojnih osebnih stikov in druženja.

Za konec lahko le še strnem svoja opažanja. Nekoč pred korono smo si želeli, da bi lahko ostali doma in ne bi bilo pouka. Danes pa, če bi mi ponudili izbiro med šolo na daljavo ali šolo v živo, absolutno izberem šolo v živo zaradi lažjega učenja in druženja s prijatelji.

Aneja Kelc, 6. b

NAŠA RAZMIŠLJANJA O ...

Sneg in zima

Ko sem zagledala prve snežinke, sem bila presrečna. Od sreče sem kar poskakovala po hiši in norela, bila sem nestrpna in komaj sem čakala, kdaj se lahko grem ven igrat na sneg. Kaj mislite, kdaj pada sneg? Jaz mislim, da pada med decembrom in januarjem. Sneg je letos prvič zapadel med drugo korono in šolo na daljavo, in sicer 2. 12. 2020.

Ali sploh veste kaj je sneg?

Sneg je padavina v trdem stanju, ki nastaja v oblakih. Nastaja iz drobnih kapljic vodne pare, ko je zrak zasičen (prepoln) z vodno paro in ko temperatura doseže 0 °C. Tedaj vodna para takoj preide v trdo stanje. Če se to dogaja postopno, ledeni kristali dobivajo pravilno obliko in se pri padanju združujejo. Tako nastanejo snežinke.

Ko je prvič letos zapadel sneg, nisem več zdržala v hiši. Pripravila sem si oblačila: tople dolge hlače, dolgo majico, tople nogavice, puli in jopico, kapo, šal, rokavice, hlačne nogavice in bundo. Za obutev pa snežke, tople čevlje, ki ne premočijo (če nisi predolgo zunaj, takrat nič več ne pomaga). Pred tem sem se še okrepčala.

Kaj pa jemo pozimi? In kaj pijemo?

Pozimi potrebujemo hrano z minerali in vitamini, da ostanemo zdravi. Velikokrat jemo močne enolončnice, kašnice, repo in krompir, kislo zelje in seveda ogromno sadja in zelenjave. Najlažje se pogrejemo s toplimi napitki, kot so kakav, čaj, vroča čokolada, bela kava, kapučino za odrasle in otroke. Tako imamo dovolj energije za gibanje.

Ali vi mislite, da bomo za športni zimski dan že nazaj v šoli? Jaz res upam. Mislim pa, da bo mogoče prestavljen na kasnejši datum, ko oz. če se vrnemo v šolo in če še takrat sploh bo mogoče, da bomo skupaj kam šli! Če ne, pa upam, da zapade še več snega in bomo vsaj med novoletnimi in zimskimi počitnicami imeli sneg. Tako imamo eno veselje več.

Ema Radaš, 5. a

Ilustracija: Vita Hentak, 9. a

Fotografija: David Plesnik, 5. a

NA BREGU

NAŠA RAZMIŠLJANJA O ...

Branje v času korone

V korona časih je težje, ni pa nemogoče priti do knjig. Lahko jih kupimo v spletnih trgovinah, si jih sposodimo v Bibliobusu, beremo e-knjige ali pa jih rezerviramo in gremo po njih v knjižnico, kjer so zdaj posebna pravila. Zdaj je tudi čas, da doma preberemo tiste knjige, za katere prej ni bilo časa.

Med učenci naše šole so priljubljene knjige Harry Potter, 5 prijateljev, Dnevnik nabritega mulca, Zguba dnevnika in Košarkar naj bo.

V letu 2020 so si mlajši učenci najbolj pogosto izposojali Brino Brihto, Drejkca in tri Marsovčke, Anico in grozoviteža, Dečka Brina na domačem kolišču in Mačka Murija. Starejši učenci so si radi izposojali knjige Matilda, Ognjeno pleme: Pobeg, Solzice, Kako dolg je čas in Košarkar naj bo.

Po nekaterih uspešnih knjigah so posneti tudi filmi. Med njimi so Harry Potter, Srce iz črnila, VDV (Veliki dobrodušni velikan), Zvesti prijatelji in Povest o Despereauxu. Gledanje filmov nam vzame manj časa in marsikomu je bolj zabavno. Ker ustvarjalci filma nekatere podrobnosti dodajo ali izpustijo, je vseeno dobro prebrati knjigo. To je koristno tudi za naše možgane, saj so pri branju bolj aktivni.

Kadar ne moremo v knjižnico ali v knjigarno, se lahko odločimo za branje e-knjig, ki jih lahko beremo na telefonu, tablici, računalniku ali na bralniku. E-knjige so lahko zelo dobra izbira. Ko gremo na dopust in s sabo ne moremo vzeti toliko knjig, kot bi želeli, lahko beremo e-knjige. Če si v knjižnici ne moremo sposoditi knjige, ki jo želimo, si lahko izposodimo njeno različico – e-knjigo. Kljub temu pa branje e-knjig ni všeč vsem. Listanje je težje kot pri navadnih knjigah in izbira e-knjig je manjša, saj jih še nimajo vse knjižnice. Raziskave številnih knjižnic pa tudi pravijo, da si prebrano bolje zapomnimo, če je napisano na papirju.

Erin Cafuta, 5. b

Božič je spet med nami!

Med nas prihaja eden in edini božični čas. To je za mnoge najsrečnejši čas v letu, ko se v krogu družine in prijateljev poveselimo, podružimo in kakšno rečemo ... Kaj pa bo to leto? Ali bo božič to leto izpuščen? Ali bo letos tako praznično vzdušje kot sicer?

Če se spomnimo prejšnjega božiča, je bilo drugače. Lansko božično vzdušje v mestu je zajemalo otroške delavnice, odprti so bili bari in restavracije, drsališče je bilo na razpolago, druženje s prijatelji je bilo dovoljeno. Spraševali smo se, kakšen bo božič to leto, restavracije, bari zaprti – nobenih praznovanj za odrasle in otroke, ni otroških delavnic in ni drsališč ... Vendarle pa se lahko tolažimo, da za božič najtesnejši del družine ostane skupaj! To leto bo za božič bolj mirno, ampak še vedno moramo vedeti, da smo lahko srečni, če imamo družino! Marsikdo družine nima in šele ko jo izgubi, izve, kako hudo je biti sam. V vsaki družini je tudi starejši del in zavedati se moramo, da jih decembra ne bomo mogli videvati kot običajno, saj je to najbolj ogrožen del družine in ne smemo tvegati, da bi prenesli kakršnkoli virus na njih. Zato bomo ostali še posebej povezani otroci in starši, stare starše pa bomo poklicali po telefonu.

Pomemben del božičnega praznovanja so tudi darila. Darila, darila, darila ... ali jih zares potrebujemo? Darila pod smrečico nam popestrijo dan, saj dobimo nekaj novega, morda še nekaj neraziskanega, nekaj posebnega! Pa so predmeti za nas res tako pomembni? Ne bodimo materialisti! Po tednu dni mnogi teh stvari niti ne povohamo več! Kako kruto! Vendarle ugotovimo, da je največje in najboljše darilo: zdravje, mir in sreča! Letos so bile pred božičem trgovine zaprte, zato so se nekateri ljudje lotili tega, da so sami naredili darila – piškote, nogavice, domač čaj ... To so najlepša in najbolj uporabna darila.

Decembra se mnogi ljudje spomnimo na dobrodelnost. Seveda na naši Osnovni šoli Breg nismo pozabili na dobrodelnost! Izdelovali smo ročno napisane in narejene voščilnice za dobrodelno akcijo Pošiljam objem. Te voščilnice so namenjene starostnikom v domovih upokojencev Ptuj, Juršinci, Muretinci, Kidričevo in Koper! Škoda pa je, da zaradi korone nismo mogli organizirati dobrodelnega božično-novoletnega bazarja s koncertom. Upamo, da bo drugo leto bolje.

Veseli božič in srečno novo leto 2021!

(Članek je nastal decembra.)

Ula Tinka Podlesnik, 5. b

NAŠA DOBRA DELA TUDI IZVEN DNEVA DEJAVNOSTI

Tudi sestrici iz OŠ Breg sta se odzvali in darovali lase

Po Facebooku je v preteklih tednih zaokrožila objava »Darujmo lase«, ki poziva vse dolgolaske, da priskočijo na pomoč punčkam in puncam, ki zaradi zdravljenja raka ostanejo brez las. Zgodba se je dotaknila tudi dveh sester – **tretješolke Ote Brine in petošolke Ule Tinke** iz naše osnovne šole. Obe sta si postrigli lase ter jih darovali deklici, ki se zdravi na onkološkem inštitutu v Ljubljani. S tem ji bosta pomagali, da se bo lažje soočila s svojo boleznijo in ji polepšali čas zdravljenja. Pokazali sta veliko srčnost in sočutje do sočloveka. In to je v teh »čudnih« časih še kako dobrodošlo.

Mogoče bosta navdihnili še kakšno deklico iz naše šole, da si jima pridruži in dobi novo frizuro. Lasje morajo biti dolgi 30 cm, speti v čop ter oprani brez balzama. Žal je tudi v Sloveniji veliko otrok, ki se zdravijo zaradi raka in potrebujejo takšno pomoč.

Deklici želimo, da čim prej ozdravi ter da nekoč tudi sama pomaga po svojih močeh.

Zala Mojsilovič Meznarič, 7. b

Učenci OŠ Breg razveselili upokoјence ptujskih domov za starostnike

Učenci OŠ Breg so na pobudo koordinatorice učiteljice Daniele Pernat uspeli presenetiti starejše someščane z lepim številom voščilnic.

Akcija je bila prvič izpeljana že lansko šolsko leto v aprilu, prav tako v času prve karantene, ko so učenci izdelali velikonočna voščila za ptujske starostnike. Odziv prejemnikov je bil že takrat topel in koordinatorica se je odločila, da bo tradicijo medgeneracijskih voščil ohranjala. K temu so jo spodbujali tudi učenci, ki so v vseslovenskih akcijah Pošljimo nasmeh in Mala pozornost sodelovali že novembra v okviru naravoslovnega dne. Takrat zbrane voščilnice so bile razposlane vsem domovom starostnikov po vsej Sloveniji. Mnogi učenci so po naravoslovnem dnevu povedali, kako jim je izdelovanje voščilnic polepšalo dan in da jim ni težko narediti še kakšne voščilnice ter tako »Poslati objem« starostnikom v domačem kraju.

Starejši so v domovih za starejše občane v času koronavirusa bolj osamljeni, med njimi je čutiti pomanjkanje veselja in volje. Da bi jim povrnili vsaj kanček sreče in veselja, je OŠ Breg k sodelovanju povabila vse ptujske osnovne šole in osnovne šole iz sosednjih občin. Pobudi, da se upokoјencem letos pošljejo doma narejene voščilnice, se je tako pridružilo kar nekaj izmed 16 povabljenih šol (OŠ Mladika, OŠ Olge Meglič, OŠ Hajdina, OŠ Kidričevo, OŠ Markovci idr.).

Tako je v Dom Ptuj pred prazniki prispelo več kot 600 voščilnic. Od tega jih je bilo kar 250 poslano iz našega šolskega okoliša, kar je bilo dovolj, da je vsak varovanec prejel čisto svoje praznično voščilo ali dve. Voščilnice v okviru projekta Pošljim objem v teh dneh še kar prihajajo ... Poslani objemi in dobre misli najdejo svojo pot!

(ur)

NA BREGU

NAŠA RAZMIŠLJANJA IN RAZISKOVANJA

Računalništvo

(šolski novinar Leander raziskuje)

Računalniki vsak dan bolj vplivajo na življenje, zato se vsako leto povečuje onesnaževanje z elektronom. S tem se razvijajo in postajajo pogostejše tudi službe, povezane z elektronom, npr. (3D-printanje, programiranje, elektronika, robotika, e-mail nadzor...).

Zakaj potrebujemo elektroniko?

Elektronika je vedno bolj potrebna za življenje, zdaj jo najbolj uporabljamo za:

nakupovanje,

učenje,

sporočanje,

sporazumevanje,

iskanje podatkov, ki nam omogočijo razumevanje nečesa ...

Ali smo računalniško pismeni?

Različne študije pravijo, da se otroci slabo znajdejo v Microsoft Teamsih in drugih šolskih programih ali programih, ki jih trenutno uporabljajo tudi za šolo (MS Teams, e-Ašistent spletna učilnica, Google Meet, Zoom, Skype ...). Nekaj šol je zato izvedlo pred uvedbo pouka na daljavo še izobraževanje za delo s spletnimi učilnicami (tudi OŠ Breg). Sedaj, ko je covid-19, se je po mojem mnenju veliko učencev izboljšalo v pisenosti o elektroni. Opazil sem tudi, da smo učenci na začetku vse naloge pošiljali v klepet ali objave, sedaj pa v dodeljene naloge, zato se je urejenost spletne učilnice izboljšala in lažje najdeš naloge, lažje slediš odgovorom in povratnim informacijam učiteljev ... Učitelji pa opažajo, da učenci slabo obvladajo Microsoft Word, torej osnovni program za pisanje besedil. Verjetno bomo vsi, tako učenci in učitelji zaradi korone spremenili mišljenje in se v prihodnje trudili, da bo računalniška pismenost učencev boljša.

Učenje na daljavo

Študije so odkrile, da se nekaterim učencem zdi, da imajo več dela na daljavo. Včasih je to res, včasih pa se tako le zdi, ker smo navajeni, da nam učiteljica po obravnavi in razlagi nove snovi še narekuje zapis v zvezek, nam da nalogo za utrjevanje, ki bi jo rešili že pri uri, pomaga pri zahtevnih nalogah ali kakšnih težjih primerih, preverja naloge ... Šele ko je pri uri to opravljeno, sledi kakšna domača naloga. Torej ni vse, kar zapišemo v zvezke, domača naloga. Nekaj je tudi delo, ki bi ga opravili v šoli. Res pa je, da je učenje na daljavo bolj naporno, zahteva več koncentracije, razumevanje je slabše, nekateri so površni ...

Računalniki in delovanje

Računalniki niso samo škatle, so zapleteni deli znotraj ohišja, sestavljeni iz občutljive kovine in mnogo majhnih delcev. Računalnik in njegovo delovanje si lahko predstavljamo, kot da ima v sebi na milijone frnikol, ki vedno gredo vsaka v drugo smer, lahko grejo levo (kar za računalnik pomeni 0 ali off) ali desno (kar za računalnik pomeni 1 ali on). Edina razlika je, da to naredi 100-krat na milisekundo. Ko je nekaj na 1 ali 0, za računalnik lahko pomeni, naj npr. odpre Word. Nekateri naprednejši »računalniki – androidi« kot so Sofia in podobni, lahko razmišljajo skoraj tako kot ljudje, vendar čisto drugače.

Kam mečemo odpadke elektrone?

Odpadna električna in elektronska oprema predstavlja veliko obremenitev za okolje, lahko pa z vestnim ločevanjem vsaj malo pripomoremo k zmanjšanju negativnih učinkov na okolje. Manjše kose odpadnih elektronskih naprav in baterije lahko oddamo v posebne ulične zbiralnike, ki se nahajajo na nekaterih ekoloških otokih. Vse električne in elektronske odpadke (tudi večje) pa lahko oddamo tudi v okviru organiziranih akcij odvoza nevarnih oziroma kosovnih odpadkov (odvisno od odpadka), ki potekajo dvakrat letno, ali pa jih odpeljete do raznih večjih Centrov za ravnanje z odpadki, ki odpadke praviloma prevzamejo brezplačno.

NAŠA RAZMIŠLJANJA IN RAZISKOVANJA

Zakaj narobe ločujemo računalniške odpadke?

Večina elektronskih odpadkov konča v revnejših delih (Afrika), tam računalnike razbijejo, razstavijo in zažgejo ter stalijo dragocene kovine ter to prodajo. Kovine niso tak problem, problem je, da s tem sežiganjem plastike in kupi odpadnega materiala onesnažujejo okolje. Ko baker in druge žlahtne kovine stopijo, lahko pridejo ven tudi strupeni plini, ki uničujejo naravo in škodujejo ljudem. Seveda to v malih količinah ne bi bil tak problem, vendar se to dogaja vsak dan in vedno pogosteje.

Varnost na spletu

Spletna varnost ali varnost na spletišču ali internetna varnost je veda, ki se ukvarja s stopnjo uporabnikove osebne varnosti, varnostnih tveganj v odnosu do zasebnih podatkov in premoženja, povezanega z uporabo interneta, ter samozaščite pred računalniškim kriminalom na splošno. Gesla so zelo pomemben del varnosti na spletu, zato naj bi dobra gesla vsebovala:

znake (#, \$, %, /, &, *, ?, +, ', .),

številk (1, 2, 3, 4 ...),

velike črke (A, B, C, Č ...)

in male črke (a, b, c, č ...).

Programi

Če vas seznanim samo z nekaterimi, predlagam, da si ogledate nekaj programov za:

3D-modeliranje (Tinkercad, Blender, 3d Max, Cinema 4D, Sketchup, Maya ...),

programiranje (Scratch, Unity, Unreal engin, Visual studio, Python ...),

risanje (Autodesk Sketchbook, Painting ...),

predstavitve, pisanje (Word, Power Point ...).

Program Scratch in Tinkercad lahko uporabljate na spletu. To lahko poiščete in se pozanimate, če vam je dolgčas.

Zanimivosti o umetni inteligenci

Zelo znan AI je Sofia (Robot). Tu so tudi:

Siri, Alexa, Google ...

To so računalniki, ki razmišljajo kot ljudje, vendar čisto drugače.

Senca: Žan Petek, 5. b

Senca: Lan Šeruga, 5. b

Senca: Kiara Šeliga, 5. a

NA BREGU

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK MALO DRUGAČE

Med najbolj znane slovenske jedi zagotovo sodijo potica, žganci, gibanica, štruklji, žlikrofi, jedi iz kislega zelja in različne pogače. Sem pa spada tudi tradicionalni slovenski zajtrk, ki vsebuje lokalno hrano. Ta hrana vsebuje veliko več vitaminov in mineralov kot pa hrana, ki prihaja od drugod. Namen projekta Tradicionalni slovenski zajtrk in dneva slovenske hrane je spodbujanje lokalne samooskrbe s kakovostno hrano iz lokalnega okolja. Zajtrk tradicionalno poteka tretji petek v novembru. Letos je bil to že 10. zajtrk, ki pa smo ga praznovali nekoliko drugače. Vsak učenec OŠ Breg je imel zajtrk doma in po šoli ni dišalo kot pretekla leta.

Jaz in moj razred smo tradicionalni slovenski zajtrk praznovali tako. Ob 9.00 smo imeli razredno uro in smo se dogovorili, kaj bomo počeli. Dorekli smo, da bomo naredili voščilnice in da bo vsak naredil 2, če le zmore. Preden smo pojedli zajtrk, ki smo ga morali sami pripraviti, smo ga fotografirali in fotografijo poslali učiteljici. Potem pa smo lahko začeli z opravljanjem, ki smo si jih zadali. Ko smo voščilnice iz barvnega papirja naredili vsak po svoje, smo jih fotografirali in svojo umetnino poslali učiteljici. V voščilnico smo napisali lepo misel. Kasneje nam je razredničarka poslala naslov, na katerega moramo do 1. decembra poslati te voščilnice. Namenjene so starejšim in bolnim ljudem, da bi jim polepšale te hladne dneve.

Ta dan za nas ni bil samo sladek in ustvarjalen, ampak tudi poučen. Naučila sem se veliko o življenju čebel in o pridelavi hrane v Sloveniji. V tradicionalni zajtrk spadajo črni kruh, med, maslo, jabolko in mleko. Letos, kot sem že rekla, nismo zajtrka imeli v šoli, ampak sami doma. Sami smo si morali pripraviti sestavine in ker vsi nimajo doma vsega, smo se znašli vsak po svo-

je. Če nismo imeli doma črnega kruha, medu, masla, jabolka in mleka, smo lahko uporabili tudi tole:

- ajdov kruh, med, kislo mleko ali navadni jogurt, sezonsko sadje, nesladkan čaj;
- ovseni kruh, skuta, korenček, nesladkan čaj;
- prosena mlečna kaša s suhimi slivami in medom, sezonsko sadje, nesladkan čaj;
- mlečni zdrob z rozinami, sezonsko sadje, nesladkan čaj.

Čeprav nismo bili skupaj s prijatelji in sošolci, smo se imeli lepo.

Zala Mojsilovič Meznarič, 7. b

Pesem: Anastasia Borovskikh, 5. b

Panjska končnica: Sara Dobnik, 5. b

Fotografije z lutkami:

Niki Orešek, 1. a

Alja Knez, 1. b

Oskar Papst, 1. a

Inja Kočar, 1. b

Panjska končnica:

Erin Cafuta, 5. b

NA BREGU

ŠOLSKI NOVINARJI PREDSTAVLJAJO POKLICE SKOZI INTERVJUJE

MOJ TRENER SE PREDSTAVI

Odločila sem se, da intervjuvam svojega trenerja plavanja. To je **Boštjan Maračič**. Zaradi epidemije koronavirusa nisem smela k njemu na obisk, zato sem ga poklicala kar po telefonu.

Zakaj si se odločil, da boš postal trener?

Kot otrok se nisem smel ukvarjati s športom, saj sem imel zdravstvene težave. Plavanje je bil prvi šport, s katerim sem se začel ukvarjati po priporočilu zdravnikov in posledično se je moje zdravje popolnoma izboljšalo, tako sem lahko od 9. leta dalje počel skoraj vse – kot vsak zdrav otrok. Posledično sem se kasneje ukvarjal z vsem mogočim in šport je postal del mene. Tako sem se odločil najprej za športni oddelek Gimnazije Ptuj, nato še za Fakulteto za šport. Po usmeritvi v plavanje v 3. letniku faksa sem vedel, da je to to.

Ali si bil trener že preden si ustanovil Plavalno Akademijo Kurent?

Moja trenerska pot se je pričela že v času šolanja na fakulteti. Najprej s tečaji v Plavalnem klubu na Ptuj (kako leto, dve), potem sem v času faksa postal trener v takratnem Vaterpolo klubu Term Ptuj, kjer sem bil trener 2. ekipe (mlajši) vaterpola in dobra tri leta deloval z njimi. Ob tem sem postal tudi trener oziroma učitelj plavanja v Plavalnem društvu Maribor, kjer delujem od leta 2007. Preden smo ustanovili Plavalno akademijo, sem eno leto pomagal pri vzpostavitvi dela Plavalnega kluba Zdravilišča Radenci. Z znanjem, ki sem ga pridobil, smo leta 2013 ustanovili ŠD Plavalna akademija KURENT.

Kaj ti je pri tvojem delu najbolj všeč?

Raznolikost, spremenljivost, rast, pozitiven učinek na razvoj otrok, mladine, odraslih, druženje, tekmovanja ...

Si tudi sam dosegal dobre rezultate?

Moji rezultati (recimo dosežen čas) niso bili slabi, bili so zgornji polovici. Moji plavalci še jih niste presegli, pa ste odlični plavalci (tudi državni prvaki). :)

Si kdaj postal državni prvak?

Ne državni prvak nisem bil. Moja neresnost v poletnih mesecih mi je to onemogočala. Čeprav smo trenirali dvakrat ali trikrat na dan (čez poletje), je bila v

času moje plavalne kariere na pohodu zlata generacija slovenskega plavanja z vrhunskimi rezultati in je bila konkurenca močnejša, kakor je trenutno v slovenskem plavanju.

Ali raje treniraš fante ali punce? Zakaj?

To ni pomembno. Trenutno je deklet več, žal nam dečkov manjka. V teh mladih letih je res več deklet, morda kot posledica večje resnosti (mogoče odraslosti), vedo kaj želijo, so pripravljene garati, ali pa tega, da so dečki bolj usmerjeni v druge športe.

Ali si zadovoljen s svojimi plavalci?

Da. Ekipa Kurentov je na dobri poti, da postane izredno uspešna ekipa. Vendar je to vse šele mlajša kategorija. Pravi rezultati in pomembnost rezultatov pride v kadetski, mladinski kategoriji. Vendar s takšnim delom, pristopom, verjamem, da lahko kaj kmalu dobimo tudi prvo ptujsko članico državne reprezentance v prihodnjih letih (mogoče dve, tri ...). To je moj cilj, ki pa ni odvisen samo od mene ... :)

Zala Mojsilovič Meznarič, 7. b

INTERVJU Z OČETOM (DELA V JHMB MARIBOR)

Kako je delati v JHMB (Javni holding) Maribor? Zakaj ste se odločili delati za JHMB?

Delati v JHMB je zelo zanimivo in dobro, vseč mi je. Za to sem se odločil predvsem zaradi tega, ker tako lahko storim kaj dobrega za prebivalce Maribora.

Je delo v podjetju težko? Kakšno je? Ga je veliko?

Dela ni veliko in je dobro razporejeno skozi cel dan. Gre za delo, ki je povezano s koordinacijo – koordiniranje ter usklajevanja dela z različnih oddelkov, predvsem računalništva, prava ... Delo je razgibano, poteka z različnimi ljudmi ...

Kakšne težave se pojavljajo pri delu, še posebej v času "koronakrize"?

Pri delu se pojavljajo predvsem težave s komunikacijo. Ni možnosti po osebnih srečanjih razen do 6 ljudi. Večinoma med seboj komunicirajo pred elektronskih medijev – predvsem prek orodja MS Teams. Seveda se pojavljajo tudi kakšni problemi, zaradi koronavirusa – predvsem število mrtvih (pogrebi ...).

Kakšne naloge vse vsebuje vaše delo?

Predvsem koordinacija ter sodelovanje z različnimi oddelki. Ukvarjam se predvsem z razporejanjem dela. Prisoten sem tudi na vseh pomembnih sestankih z direktorico, županom, mestnim svetom ... Podjetju pomagam združevati potenciale mesta Maribor. Naloge pa so v veliki večini tudi povezovalne.

Ali je delo zanimivo? Zakaj?

Da, delo je zanimivo, saj je zelo raznoliko ter razgibano. Med delom spoznam tudi veliko različnih ljudi, kar je super.

Kakšni problemi se po navadi pojavijo pri delu? Kako jih rešite v podjetju?

Težave se seveda pojavljajo, saj se lahko vedno pojavijo. Rešujemo jih tako, da združimo moči, da sodelujemo med seboj ter se dogovorimo, kako bomo težavo rešili.

Kakšne odnose imate med seboj v podjetju?

V podjetju imamo med seboj dobre odnose. Med seboj tudi dosti sodelujemo ter komuniciramo.

Menite, da gre JHMB delo dobro od rok, glede na to da je bil uradno ustanovljen 2. septembra letosnjega leta?

Da, saj redno dosegamo zastavljene cilje ter delujemo v skladu s poslovnim načrtom.

Ali menite, da JHMB svojo delo opravlja z odliko?

Da, saj uresničujemo vse svoje zastavljene cilje.

Tia Zmazek, 9. b

Kipa iz folije:

Ela Vogeltnik, 4. a

Tibor Kolarič, 4. a

NA BREGU

ŠOLSKI NOVINARJI PREDSTAVLJAJO POKLICE SKOZI INTERVJUJE

GLASBENIK IN UČITELJ KITARE SE PREDSTAVI

Tilen Beigot je mentor kitare na zasebni glasbeni šoli BASE. Diplomiral je na Univerzi Anton Bruckner v Linzu, v smeri Jazz kitara. Igral je pri večih jazz zasedbah. Kot skladatelj je skladal glasbo za gledališke predstave, predstava Hlapci, nastala po literarni predlogi Ivana Cankarja, je bila nagrajena na 51. Linhartovem srečanju. Je vrhunski glasbenik in skladatelj. Predvsem pa je prijazen, prijateljski in srčen učitelj.

Kdo te je navdušil za glasbo in zakaj si izbral kitaro?

Za glasbo me ni navdušila le ena oseba, saj je bila z glasbo povezana celotna družina. Najbolj moj deda, že v zgodnjih letih. Bil je pevec. Prepeval je ljudsko glasbo v svojih skupinah. Zato sem se vpisal v glasbeno šolo. Nekaj časa sem jo obiskoval, nato prekinil. V najstniških letih sem nato odkril odličnega kitarista Jimmyja Hendrixa, ki me je navdušil za igranje kitare. Najprej sem se učil sam, nato sem se vpisal v glasbeno šolo.

Kateri nastop ti je bil najljubši oz. imaš posebej lep spomin nanj?

Najljubši mi je verjetno moj prvi koncert, ki ni bil koncert, ampak muzikariada, kjer sem pred občinstvom prvič zaigral pesem svojega idola, Hey Jo. Poseben je bil še diplomski koncert na univerzi. Ljub mi je, ker je na ta koncert prišlo veliko mojih prijateljev in ker sem imel priložnost igrati z odlično glasbeno zasedbo; kvartetom dveh violin, viole in violončela.

Študiral si v tujini. Ti je bilo težko oditi in biti ločen od prijateljev in družine? Kaj bi svetoval mladim, ki se še odločajo, ali bi študirali v tujini?

V resnici mi ni bilo težko, saj je isto leto tam študirala tudi prijateljica Nina, v Linzu pa je že živel tudi prijatelj Gašper. Prijateljev nisem preveč pogrešal, saj sem tam imel dva dobra prijatelja, s katerima smo že prej skupaj igrali v Mariboru. Morda je bilo malo težje zaradi družine, vendar sem imel dober občutek, da sem se malo osamosvojil in skrbel zase. Če je želja po znanju, ki ga želiš prejeti od nekoga v tujini, velika, potem je lažje oditi v tujino. Dobrodošlo je, da imaš prijatelje, ki tem pri tem podpirajo.

V času šolanja si ustanovil projekt Useless Theory Project. Mi lahko poveš kaj več o tem?

Že takrat sem imel željo ustvariti založbo, bilo pa je tudi dobro ime za skupino. V osnovi je bila to skupina, vsi člani skupine smo študirali na Brucknerjevi univerzi. Ime izhaja iz reka, ki ga je izrekel Slavoj Žižek: »Bolj kot kadarkoli sedaj, potrebujemo neuporabno teorijo«, zato sem to besedne zvezo, neuporabna teorija, uporabil za ime. Band še deluje. V tem projektu sem igral avtorske skladbe, kasneje se je projekt razvil v založbo, preko katere lahko stali avtorji, glasbeniki izdajajo CD-je, knjige in drugi material povezan z glasbo.

Imaš sedaj kakšne nove projekte?

Nov projekt se imenuje Birds of Unknown. Ustvarjamo avtorsko glasbo, prirejamo jazz standarde. Prvi koncert smo imeli v Tozdu v Ljubljani, kasneje pa smo imeli priložnost igrati na Radiu Prvi, v njihovi oddaji. To je eden novjših projektov, kjer smo aktivni v zadnjem času.

Kdo je bil tvoj najljubši učitelj?

Težko vprašanje, ker sem imel srečo z učitelji, sploh z učitelji kitare. Morda bi omenil dva, Igorja Bezgeta in Petra O'Mara. Oba sta odlična kitarista in pedagog.

Koliko kitar imaš? Ima katera med njimi posebno zgodbo?

Imam sedem kitar in eno bas kitaro.

Posebno zgodbo imata morda dve izmed njih. To je moja prva električna kitara, ki so mi jo starši kupili okrog božiča – ljuba mi je zaradi spomina na začetke igranja kitare. In ta kitara, ki jo imam sedaj, Heritage. Je veliko boljša, zelo dobro zveni in jo zelo rad igram. Mislim, da je ne bom nikoli zamenjal ali prodal. Ima zanimivo zgodbo. Proizvodnjo tovarne kitar Gibson so prestavili v drugo zvezno državo. Vsi delavci so ostali brez dela, vendar so se odločili, da bodo nadaljevali s proizvodnjo, vendar z drugim imenom. To ime je Heritage. Moja kitara je iz leta 1986, torej je starejša od mene.

Imaš svoj youtube kanal. Kako to, da si se podal na to pot?

V resnici nisem imel večje želje po youtube kanalu. V jazz glasbi obstaja najboljši pripomoček, to je kopiranje sola, ki ti je zares všeč. Pri tem se posnameš, veliko jazz glasbenikov je objavilo takšne videe in se mi je zdela dobra ideja, da tudi jaz objavim takšen video, potem se je to prelevilo v to, da sem začel objavljati vaje in svoje pesmi (komade) in mislim, da bom v tej smeri nadaljeval.

Rad ustvarjaš videe zanj? Zakaj?

Videe mi je zabavno ustvarati. Youtube je zelo dober kanal za obveščanje o stvareh, ki jih ustvarim, ko na primer naredim nov komad, tehnično vajo, zato se mi to zdi dober način, da se predstaviš.

Katero glasbo si rad poslušal kot najstnik?

V večini sem poslušal kitaristično usmerjeno glasbo in malo klasike. Predvsem sem poslušal Jimmyja Hendrixa in druge legende kitarske glasbe, Beatle, Rolling Stonese ...

Se je tvoj glasbeni okus skozi leta kaj razširil (spremenil)?

Še vedno rad poslušam vso glasbo, ki sem jo poslušal, vendar mi je bil predstavljen tudi jazz – kot naravna progresija iz rocka preko kitaristov do jazz. Zadnje čase poslušam veliko klasike in tudi mešanico jazz in klasike, s katero se ukvarja kar nekaj glasbenikov, predvsem zaradi zvočnega učinka, ki ga dobiš.

8. 12. 2020

Intervjujal: Adam Robin, 7. a

NA BREGU

ŠOLSKI NOVINARJI PREDSTAVLJAJO POKLICE SKOZI INTERVJUJE

PEVKA ZVEZDANA NOVAKOVIČ

Za intervju sem izbral svojo teto Zvezdano Novakovič, pevko.

Katera je bila tvoja prva pesem?

Moja prva pesem je bila Severnica.

Kdaj si začela nastopati in kje je bil tvoj prvi nastop?

Moj prvi nastop je bil v vrtcu pri štirih letih.

Si kdaj nastopala v dobrodelne namene?

Velikokrat, največkrat v domu za ostarele in v zaporu.

Kako se počutiš, ko nastopaš, imaš kaj treme?

Odvisno. Če ne znam pesmi ali pa pozabim besedilo... Navedno se osredotočim na pesem.

Ali so te sorodniki in prijatelji spodbujali na tej poti?

Doma so me spodbujali, prijatelji pa ne, ker se niso ukvarjali s petjem. Nastopala sem tudi na tekmovanju iz karaok in vsi (prijatelji, družina ...) so me prišli vzpodbujat in navijat zame.

Se od petja da preživeti?

Da, jaz nastopam, učim solo petje in pišem glasbo za gledališče ...

Ali si hodila v glasbeno šolo ali na ure petja?

Hodila sem na oboje, najprej sem se učila v glasbeni šoli igrati klavir – pri 10 letih, nato pa še flavto pri 13 letih. Kasneje pa solo petje.

Koliko ljudi je štela največja množica, pred katero si nastopala?

Najmanj 1.000 v Južni Ameriki v športni dvorani. Zanimivost: nastopala sem v Ilijadi, večkrat.

Ali si že bila po televiziji? Zakaj?

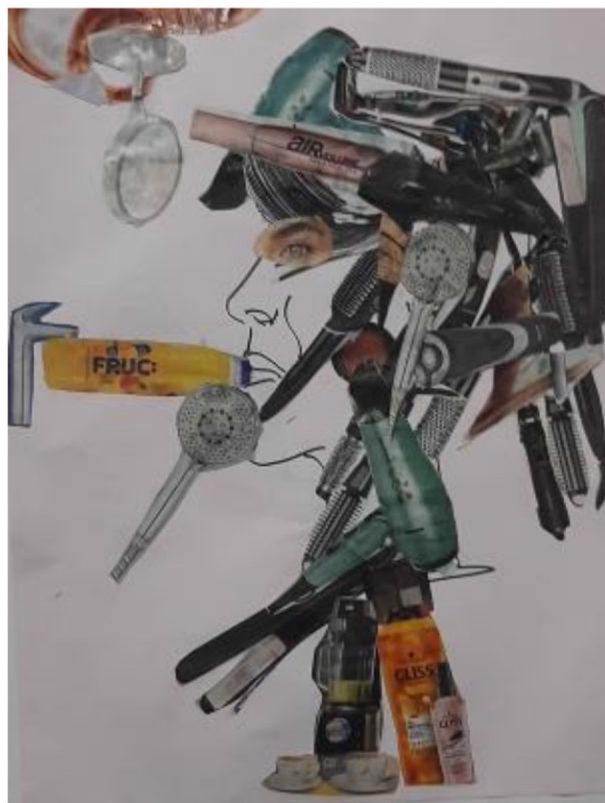
Velikokrat, največkrat zaradi posnetkov koncertov, intervjujev ...

Kdo je tvoj najljubši pevec?

John Lennon iz The Beatles.

Kje vse si nastopala?

Španija, Francija, Nemčija, Nizozemska, Italija, Portugalska, Danska, Estonija, Finska, Rusija, Poljska, Češka, Slovaška, Slovenija, Madžarska, Bolgarija, Turčija in Makedonija. Kitajska, Indija, Srednja Amerika, Južna Amerika, Argentina, Brazilija, Južna Koreja, Izrael in Islandija.

Jan Pečnik, 7. b

Fantazijski kolaž: Lynn Gojkovič, 5. b

STARINSKI PREDMETI IN ZBIRKE RADIEV

Intervjuvala sem **Zlatka Držaniča**, ki je moj dedek. Intervju sem naredila, saj bi rada, da bi bolj ohranjali stare predmete, ker so mnogi zelo dragoceni. Na srečo imam v družini dedka, ki to zelo ceni in zna kaj več povedati o starih, ki jih ima.

Koliko let že zbiraš starine?

Starine zbiram že 42 let.

Kako se je vse skupaj začelo?

Najprej sem začel zbirati stare likalnike, značke in znamke, stripe, gramofonske plošče, stari denar, šivalne stroje, nekaj pisalnih strojev, slike Tita, knjige in avtomobilčke.

Koliko let je star najstarejši predmet, ki ga imaš?

Najstarejši predmet je zapis certifikata iz leta 1861.

Ali mi ga lahko malo opišeš?

Certifikat je seveda zapisan v stari pisavi in na njem so zapisani zemljiški podatki.

Kateri predmet imaš najraje?

Najraje imam Fičota, ki sem ga dobil za darilo od svojih bližnjih. To je bil avto, ki me je spremljal skozi življenje. Z njim sem se naučil tudi voziti. Imel sem štiri fičote.

Zakaj ti ta pomeni več od ostalih?

Več mi pomeni, ker sem ga dobil od svojih bližnjih.

Ali si res močno želiš kakšen predmet, ki v tvoji zbirki še manjka?

Ne. Vendar imam v zbirki tudi moped, ki si ga močno želim popraviti.

Koliko radiev imaš?

V zbirki imam štiriinšestdeset radiev (lesene in sobne).

Ali je kateri še delujoč?

Dvainštirideset jih je še delujočih.

Kaj še zbiraš poleg radiev?

Poleg radiev zbiram tudi stare gramofonske plošče in kasete s staro glasbo.

Kolikokrat si že bil na srečanju s fičotom?

Na srečanjih sem bil že 26-krat.

Se vas je zbralo veliko?

Največ se nas je zbralo na Vranskem, več kot 1000 avtomobilov, od tega 242 fičotov, saj smo tekmovali za Guinnessov rekord, ki smo ga tudi dosegli.

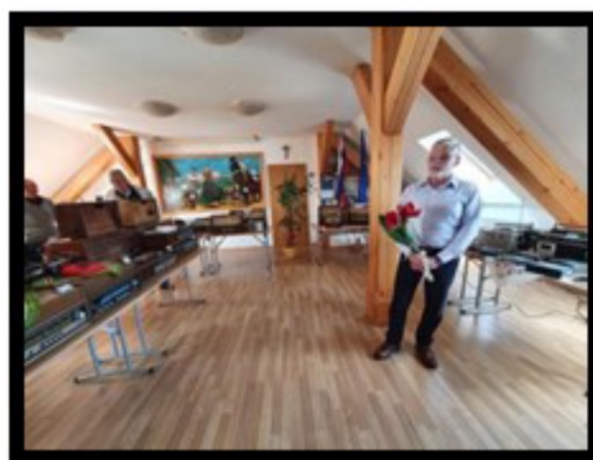
Ali lahko poveš, koliko let je star fičo?

Fičo je star 40 let, je letnik 1980.

Koliko pa ima prevoženih kilometrov?

Fičo ima prevoženih 145.000 kilometrov, z njim sem prevozil že kar dober del Slovenije in si na popotovanjih po Sloveniji ogledal že kar nekaj znamenitosti naših krajev.

Hana Rozman, 7. b

NA BREGU

ŠOLSKI NOVINARJI PREDSTAVLJAJO POKLICE SKOZI INTERVJUJE

ŽIVA GROZA NA INTERVENCIJI

Pri šolskem predmetu novinarstvo sem morala izvesti svoj prvi intervju. Odločila sem se, da intervjuvam svojega očka. Moj očka je star 50 let in pred nekaj leti je bil gasilec. Sicer ne popolnoma poklicni, a vendar se je odpravljal na različne intervencije oz. pomoči. Očku sem zastavila nekaj vprašanj, on pa mi je z veseljem odgovoril.

Nekaj časa si bil gasilec. Je tako? Zanima me, koliko let približno?

Ja je tako, gasilec sem bil približno 20 let.

Odlična leta! A si bil poklicni gasilec ali prostovoljni?

Načeloma sem bil prostovoljni, ampak kadar so se zgodile katerekoli nesreče, sem se zmeraj odzval. Tako da sem bil res velikokrat prisoten.

Kaj pa pomeni biti prostovoljni gasilec? A si si sploh kdaj želel postati poklicni gasilec?

Že od malih nog sem želel postati poklicni gasilec. Ampak takrat sem se izučil za nekaj drugega, zato nisem postal poklicni gasilec. Še zmeraj sem imel možnost biti prostovoljni gasilec, zato sem to priložnost zagrabil. Prostovoljni gasilec opravlja podobno ali enako delo kot poklicni gasilec. Torej prostovoljni gasilec pomeni, da ti nimaš poklica kot gasilec, ampak se po svoji volji odločiš za sodelovanje. Npr. če te nekdo iz centrale za pomoč obvesti, da je bila nesreča, se ti sam osebno odločiš, ali boš šel ali ne.

Ampak ti si se zmeraj odločil, da boš šel?

Da, zmeraj, saj sem vedel, če pomagam ljudem, da se mi bo to obrestovalo, po drugi strani pa me je to delo veselilo, zato sem resnično rad pomagal pri teh stvareh.

Prijazno! Torej kako so te sploh obvestili, kadar so potrebovali gasilsko pomoč?

Kdor je potreboval pomoč, je seveda poklical na št. 112 in tam se je oglasila centrala za pomoč, ki naprej sporoči najbližjemu gasilskemu društvu (od nesreče), od tam pa se vsem zaposlenim/prostovoljcem dalje sporoči in tako se ti kot posameznik odpraviš na pomoč.

Koliko pa imaš časa, da pridrviš na pomoč? Kam se moraš podati?

Čas naj bi bil eno uro, ampak načeloma je tako, da se trudiš priti v najhitrejšem možnem času. Odpraviti pa se moraš na gasilsko društvo, za katerega delaš ali pomagaš in od tam se z gasilskimi vozili odpraviš na pomoč.

A je določeno, kdo vozi vozilo? A si ga ti kdaj vozil?

Če je točno določen voznik, nisem prepričan, ampak lahko pa ti povem, da sem že vozil gasilsko vozilo.

Takrat, ko si vozil, so se avti vestno umikali ali so vam bili po domače povedano »v napoto«?

Ne spomnim se tako dobro, ampak vem, da so nekateri ljudje »egoisti«, ki se ne umikajo. Nekateri pa takoj zapelejo na stran, za kar se jim tudi zahvaljujem, saj nikoli ne veš kdaj tebi tečejo zadnje minute življenja in kdaj boš ti potreboval pomoč.

Pravi imaš! Kako pa je na intervencijah? A je bila kdaj kakšna smrtna žrtev, ali ste koga morali reševati iz vozila, pogorele hiše ali kaj podobnega?

Glej, nesreče so pogoste in tudi različne, tako da smo včasih vozilo morali razrezati, da smo lahko ponesrečenca rešili. Na žalost so bile tudi smrtne žrtve, včasih je vozilo zagorelo, v glavnem resnično zelo različno.

A pa ti je bilo kdaj tako hudo, da nisi mogel gledati poškodbo? Ti je bilo še posebej žal za koga?

Da, zmeraj mi je bilo žal za vse žrtve. Čeprav je bil nekdo npr. povzročitelj nesreče ali kar koli, mi ni bilo vseeno, res ne. Če sem se odločil, da bom pomagal, sem to moral storiti, dokončati, ne glede na vse drugo. Velikokrat mi je bilo hudo, pa sem vseeno opravil svoje delo.

Lepo! Kaj pa je vaša dolžnost na intervenciji?

Odvisno za kakšno pomoč gre. Če je prometna nesreča, najprej izklopimo vsa motorna vozila, nato pa, če so ponesrečenci, nudimo pomoč reševalcem za poškodovance. Če gre za požar, pa najprej pripravimo cevi za vodo, seveda prej pregledamo stavbo po prostorih – ali je kdo pridržan. Če je, ga na pravilen način izvlečemo ven in predamo reševalcem, nato pa začnemo z gašenjem ognja. V bistvu je vsakič popolnoma odvisno od tega, za kakšno nesrečo/intervencijo gre.

Odlično! Zanima me pa še, ali ste imeli kak gasilski pozdrav? Ste si zaželeli srečo ali karkoli?

Ja, smo imeli, to se še pa spomnim. To je bil pozdrav, ko smo se zadržali »Na pomoč!« Mislim, da je to sicer že kar »zlajnan« pozdrav, ampak je bil kar zanimiv in spodbuden!

Jaz mislim, da smo kar nekaj izvedeli o gasilstvu. Mislim, da si bil odličen prostovoljec in da ti je to delo šlo dobro od rok! A še želiš kas sporočiti?

Hvala. Načeloma ne, razen to, da zmeraj bodite pazljivi. Pazite nase, saj nesreča nikoli ne počiva. Upam, da sem na vse odgovoril, kakor je potrebo in pa da sem odgovoril pravilno, saj je že kar nekaj let, odkar sem bi gasilec. Super! Ati hvala tebi, za odgovore in pa lepo bodi še naprej.

Neja Vnuk Horvat, 7. a

Izdelka: Anastasia Arsova, 3. a

Jan Čepe, 3. a

NA BREGU

ŠOLSKI NOVINARJI PREDSTAVLJAJO POKLICE SKOZI INTERVJUJE

AVTOR KNJIGE SE PREDSTAVI

Moj intervjuvanec je **Ervin Koštomaj**. Napisal je knjigo **Ali so bili na Luni leta 1969? Ja, bili so!**

Kdo vse te je podpiral pri pisanju knjige?

Podpirala me je družina.

Koliko časa ti je vzelo pisanje knjige (približno)?

Pisanje knjige mi je vzelo leto in pol.

Zakaj si se odločil za takšno temo?

Hotel sem zbrati dokaze, da je bilo res, da so bili na Luni leta 1969.

Te je že prej zanimala astronomija?

Ja, zelo, že od prvega razreda osnovne šole.

Ali si si od nekdaj želel napisati knjigo?

Ne.

Kdaj in zakaj si se odločil, da boš jo napisal?

Odločil sem se pred dvema in pol letoma, ker ljudje takrat niso verjeli, da so bili ljudje na Luni.

Kdo te je prepričal, da napišeš knjigo?

Prepričal sem se kar sam.

Ali nam lahko poveš, če to, da izdaš knjigo veliko stane?

Ja, veliko stane, da izdaš svojo knjigo. Ker je knjiga prevedena v angleščino, je bil zame to še dodaten strošek.

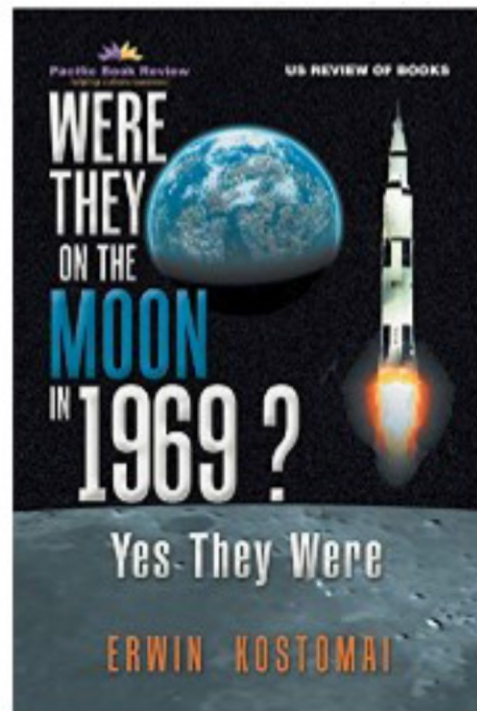
Prosim, da našim bralcem poveš kaj več o svoji knjigi.

Knjiga govori o tem, da je leta 1969 bil prvi človek na Luni. To je bil Neil Armstrong. Opisal sem tudi postopke poleta in kako je prišlo do ideje, da bi ljudje šli na Luno. V knjigo sem vključil tudi svoje mnenje, saj sem hotel prepričati ljudi v nasprotno. Napisanega je tudi nekaj o prihodnosti, in sicer da bo naša vrsta nekega dne morala živeti na drugih planetih.

Kaj pa sicer rad bereš? Imaš najljubšo knjigo? Katero?

Rad berem knjige o naravi, filozofiji in psihologiji. Moja najljubša knjiga, razen moje, je knjiga z naslovom: Osnove filozofije.

Lučka Krajncič, 8. a

Sara Petrovič, 1. a

ENA NAPAKA IN GREŠ NAVZDOL KOT PO MASLU

Intervjuvala sem svojega očeta. Letos aprila je začel s košnjo trave po Halozah. Kdor se je že vozil po tem koncu, ve, da so ceste ozke, ovinkaste in da je treba zelo paziti, da ne zapelješ s ceste v prepad.

Kdaj si začel s košnjo trave?

S košnjo trave sem pričel letos aprila.

Kdaj si končal s košnjo trave?

S košnjo trave sem končal maja.

Kje si kosil in koliko kilometrov si pokosil?

Kosil sem v občini Videm. Kosil sem v Halozah, natančneje: Dravinjski vr, Ljubstava, Spodnji Leskovec, Zgornji Leskovec, Dravci, Soviče, Vareja, Avguštin ...

Pokosil sem 212 km.

Te je bilo kaj strah, ko si kosil in česa si se najbolj bal?

Strah me ni bilo. Najbolj pa sem se bal, da bi kaj napačnega storil in bi bil lahko v minuti obrnjen na streho traktorja. Ena sama napaka, pa greš kot po maslu samo navzdol.

S čim si kosil?

Lani smo v Nemčiji kupili traktor znamke FENDT 415 VARIO TMS in zraven smo še kupili koso za košnjo trave ter mulčenje in plug za sneg.

Koliko ur dnevno si kosil? Koliko kilometrov dnevno si pokosil?

Dnevno sem pokosil 8 km, kar je znašalo približno 48 kilometrov v 6 dneh. Dnevno sem kosil približno 8—9 ur.

Si kosil prvič in kje si se naučil?

Res je, kosil sem prvič, naučil pa sem se v industrijski coni na Vidmu. Učil sem se sam, znal sem toliko, kolikor mi je pokazal gospod v Nemčiji.

Opiši postopek košnje trave ob cesti. Kako to poteka?

Ko sem se pripeljal do ceste na zemljevidu, ki sem ga dobil, sem najprej spustil koso in prižgal, da se je trava začela mulčiti. Vsako stran ceste pokosiš dvakrat. Na začetku, ko sem kosil prvič, je za mano ostalo malenkost trave. Ko sem pa šel drugič, pa ni ostalo nič. Zato se kosi vsaka stran ceste dvakrat.

Je bil kdo kdaj s tabo in si mu kdaj kaj pokazal?

Da, z mano je bil vsako soboto moj sin Jan. Tudi njega veselijo traktorji, bagri in tovornjaki. Pokazal sem mu, kako se spusti kosa in kako je treba kositi.

Si videl kakšno zanimivo staro hišo? Kakšno drugo zanimivost?

Videl sem kar nekaj starih hiš, kleti. Videl sem tudi cerkev Svetega Avguština.

Ema Vrbnjak, 9. b

NA BREGU

ŠOLSKI NOVINARJI PREDSTAVLJAJO POKLICE SKOZI INTERVJUJE

DELAJ, KAR TE VESELI

Ker ne poznam nikogar drugega, ki bi ga intervjuvala, sem za svoj prvi intervju prosila učiteljico Uršo, ki uči na naši šoli. Z veseljem mi je odgovorila na nekaj vprašanj, ki sem ji jih zastavila. Skozi njene odgovore boste spoznali poklic učiteljice.

Je bil v šoli Vaš najljubši predmet slovenščina, saj jo poučujete? Zakaj?

Slovenščino sem imela rada, ker mi je bila najenostavnejša in mi ni bilo treba nikoli pogledati v zvezke. V šoli sem se naučila vse, doma sem samo naredila nalogo. Moram pa priznati, da mi ni bilo všeč, da smo na teden za domačo nalogo dobili vsaj en spis. Si predstavljate, da bi vam danes učiteljice dajale take naloge? (Smeh.) Moj najljubši predmet je bila matematika, zelo me je zanimala tudi biologija. Nekaj časa sem razmišljala o tem, da bi študirala medicino, a sem se potem odločila, da bom raje učiteljica.

Zakaj ste se odločili za poklic učiteljice?

Že v osnovni šoli sem sošolcem razlagala snov in jim pomagala pri domači nalogi. Včasih sem za koga tudi naredila domačo nalogo. (Smeh.) V gimnaziji je bila snov že toliko težja, da smo si vsi veliko pomagali in eden drugega poučevali. Na faksu sem s tem početjem nadaljevala in postala tutorica za ves oddelek. Že od nekdaj sem se dobro razumela z otroki in ker sem bolj živahen tip človeka, ne bi zdržala, če bi morala samo lektorirati. Tako je bila odločitev kot na dlani.

Ste z svojim poklicem zadovoljni?

Ja, s poklicem sem zadovoljna. Nikoli mi ni dolgčas in učenci vedno znova poskrbite, da v učilnici pozabim na druge težave ter se posvetim samo vam. Tudi v prostem času veliko razmišljam o službi, verjetno kar preveč. (Smeh.)

Slišali smo, da ste napisali dve knjigi. Kaj je bil navdih za knjigi, ki ste ju napisali?

Izdala sem dve knjigi spominske proze. Nastali sta v okviru študijskega krožka za starejše, ki so mi pripovedovali o svoji mladosti, vojni, o raznih običajih. Tako da tukaj ni

bilo potrebnega pravega navdiha, zapisala sem resnične življenjske zgodbe, da ne bi utonile v pozabo. Pri pisanju sem se ogromno naučila o starih časih.

Katera izmed knjig Vam je ljubša?

Druga mi je bolj pri srcu, ker je bolj dodelana in daljša, vendar z nobeno nisem zadovoljna. Obe sta nastali v okviru projekta in krožka, zato sem ju morala napisati v zelo kratkem času, tudi oblikovalka je morala hiteti in posledično se je v njej znašlo nekaj napak, kar me danes zelo moti.

Si želite napisati še kakšno knjigo?

Pravzaprav že dolgo razmišljam, da bi izdala knjigo za otroke. Napisala sem že kar nekaj pravljič za potrebe prireditev na naši vasi in ko bom imela čas, jih bom malo popravila ter jih poskusila izdati. Vendar moram prej še malo varčevati, ker to veliko stane ...

Ste organizirali že veliko prireditev/predstav? Že kot osnovnošolka in srednješolka sem v šoli in na vasi vodila prireditve. Bila sem v srednji šoli, ko sva skupaj z mamo in še nekaj vaščani začeli prirejati lokalne prireditve, npr. miklavževanje, srečanje starejših vaščanov ... Da ne bi bilo dolgočasno, sva pripravili pester kulturno-zabavni program, napisali scenarij, izdelali lutke, kostume in sceno ... Ker smo bili vsako leto boljši, si je zadnja leta naše predstave ogledalo tudi po 200 ljudi, kar je za majhno vaško prireditev kar velik uspeh. Točnega števila prireditev ti ne znam povedati. Približno dve na leto.

Imate kdaj tremo pred nastopanjem?

Seveda, vsak ima malo treme, ampak mislim, da smo učitelji v rahli prednosti, ker ves čas nastopamo pred učenci, ki znate biti res strogi kritiki. (Smeh.) Če sem se na prireditve dobro pripravila, treme ni bilo preveč. Najbolj me je bilo strah lani v tem času, ko smo pripravljali božično-novoletno prireditev. Tim učiteljev in učenci, ki so sodelovali, so dali vse od sebe, a tisti trenutek, ko sem nastopajoče pripeljala v polno telovadnico, me je bilo zelo strah, da bo šlo kaj narobe. Ampak sem morala biti pogumna in spodbujati učence. Na koncu so se odlično odrezali.

Ali širite svoje znanje slovenščine?

Svoje znanje slovenščine krepim s tem, da se večkrat udeležim kakšnega izobraževanja, kadar imam čas, berem strokovne priročnike ali pa leposlovje. Preden sem dobila službo na OŠ Breg, sem tri leta poučevala slovenščino za tujce na Ljudski univerzi Slovenska Bistrica, takrat sem hodila še na dodatna izobraževanja.

Ste se za to morali naučiti kakšne druge tuje jezike? Ne, nisem se učila albanščine. Pa tudi smiselno ne bi bilo, saj sem učila tudi Kitajke, Vietnamke, Egipčane in ni bilo skupnega jezika, ki bi ga obvladali čisto vsi. Pomagala sem si z znanjem angleščine, še bolj pa s pantomimo, risanjem, slikami.

Teina Fridl Cujnik, 7. a

Voščilnica: Iris Belšak, 2. a

Fotografije: Leo Zmazek, Nejc Majcen, Aljaž Kelc, 3. b

NA BREGU

ŠOLSKI NOVINARJI PREDSTAVLJAJO POKLICE SKOZI INTERVJUJE

POKLIC RAVNATELJA NI SAMO POKLIC,

TEMVEČ POSLANSTVO

Moj dedek Jože Lah je bil ravnatelj na Osnovni šoli Hajdina od leta 1992 do leta 2011. Zastavila sem mu nekaj vprašanj v zvezi z njegovim delom.

Kaj ti je bilo najbolj všeč pri poklicu ravnatelja?

Učni uspehi učencev, urejeni šolski prostori in zadovoljni učitelji. Zelo pomembni so mi bili lepi pristni medsebojni odnosi med učenci in učitelji kakor tudi s starši naših učencev.

Ali je bilo kaj, kar ti ni bilo všeč?

Če učitelji niso dovolj pomagali in razumeli učencev z učnimi težavami ali učencev iz socialno ogroženih družin (romski ali drugi priseljeni učenci). Izmikanje odgovornosti pri šolskem delu učitelja ali izmikanje disciplini s strani nekaterih učencev.

Ali je delo ravnatelja velika odgovornost?

Ja, je bila zelo velika in istočasno lepa odgovornost. Ob koncu šolskega leta se je na učenem uspehu in s priznanji pokazalo, kako je bilo opravljeno delo vseh pedagoških in drugih strokovnih delavcev na šoli. Odgovoren sem bil tudi za dobro sodelovanje z občino in različnimi društvi, za pridobivanje finančnih sredstev in za izvajanje šolskih projektov.

Ali je bilo dela veliko več kot takrat, ko si bil učitelj?

Dela je bilo več zaradi urejanja obsežne šolske dokumentacije, uveljavljanja zakonskih predpisov in veliko dnevnih stikov oz. razgovorov z učenci, s starši, s predstavniki občine in drugih šolskih organov (Zavod za šolstvo, Ministrstvo za šolstvo). Kot ravnatelj sem imel vedno najkrajše šolske počitnice. Verjetno veš, zakaj?

Kakšne so glavne naloge ravnatelja?

Dobra organizacija rednega šolskega dela, kvaliteto izvajanje pouka in drugih dejavnosti za zadovoljstvo vseh vključenih, predvsem pa za usvajanje no-

vega znanja učencev. Skrb za motiviranost pri delu vseh zaposlenih pedagoških in drugih delavcev šole. Urejenost šolskih prostorov in dovolj učnih pripomočkov za pouk na vseh stopnjah izobraževanja od vrtca do 9. razreda. Velika je bila tudi moja odgovornost in skrb za sodelovanje z občino in drugimi strokovnimi organi šole (svet staršev, svet šole..).

Ali si se razumel z vsemi ostalimi zaposlenimi na šoli?

Zelo dobro smo sodelovali, imeli smo veliko skupnih delovnih akcij v času počitnic za pripravo in opremljanje šolskih prostorov. Zelo pridne so bile šolske čistilke pri oddajanju in čiščenju telovadnice za popoldanske dejavnosti. V šolski kuhinji smo vedno našli nekaj rezerve za pomoč pri šolski prehrani za socialno ogrožene učence.

Kaj pa z učenci?

Delo z učenci mi je bil vedno največji izziv in hkrati zadovoljstvo. Saj sem vseh 20 let ravnateljstva poučeval tudi svoj predmet GEO v 9. r, tako sem se lažje vključeval v šolske pedagoške konference in boljše razumel potrebe in probleme naši učencev. Zelo sem užival na nastopih učencev na šolskih prireditvah ali na šolskih ekskurzijah in v »šolah v naravi«. Z učenci sem vedno našel priložnost za pogovornje, ali kar mimogrede na hodniku, še rajši pa v razredu pri urah nadomeščanja ali kako drugače.

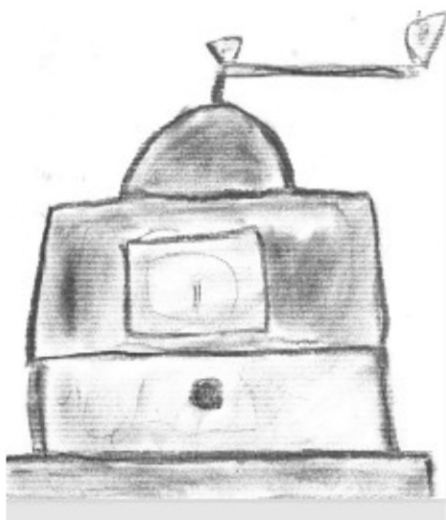
Katera izkušnja iz te službe ti je najbolj ostala v spominu?

Velika zadovoljnost učencev in staršev, ko smo leta 1998 pridobili nove šolske prostore in prešli iz dvoizemskega v samo dopoldanski pouk. Vem tudi to, da smo imeli učitelji naše učence radi in smo si zaupali, kar smo ugotavljali največkrat šele na valeti ob zaključku šole. Starši naših učencev in strokovne šolske institucije so nam vedno zaupali, saj smo bili vključeni že v 1. krog izvajanja 9-letke (leta 1999). Po 10-tih letih upokojitve bi lahko nanizal še več lepih spominov, saj mislim, da slabih ni bilo, ali pa smo jih znali sproti reševati.

ČEPRAV ME JE BILO STRAH, SEM ZBRALA POGUM

Ob koncu razmišljanja o svojem pedagoškem delu bi dodal le še, da je biti učitelj, delati z mladimi, nekaj najlepšega. Saj se ti zadovoljstvo in hvaležnost za vloženo delo še po tolikih letih hote ali nehote izkazuje. To še danes opazim ob srečanjih s svojimi učenci ali tudi dobrimi sodelavci.

Valentina Lah, 8. a

Taj Murks, 1. a

Neja Brezdrob, 1. b

Danes sem intervjuvala mlado plavalko Zalo Mojsilovič Meznarič, ki je moja sošolka.

Hvala Zali za vse odgovore.

Kdaj se je začelo tvoje zanimanje za plavanje?

Zanimanje se je začelo v prvem razredu osnovne šole.

Katera je tvoja najljubša plavalna tehnika?

Najljubša tehnika plavanja mi je delfin.

Kdo je tvoj najljubši plavalec ?

Michael Phelps.

Koliko zlatih in srebrnih medalj že imaš?

Imam 11 zlatih in 4 srebrne medalje.

Katera tehnika ti gre najboljšje?

Najboljše mi gre tehnika delfin, moja najljubša tehnika, ter mešana tehnika

Si bila kdaj na državnem tekmovanju?

Že šestkrat sem se udeležila državnega tekmovanja.

Kako poteka državno tekmovanje?

Popoldne prideš in se razplavaš, pripraviš, nato potekajo tekme, potem štafete, na koncu pa podelitev medalj.

Ali je plavanje težek šport?

Za nekatere ja, za nekatere ne.

Se ti je prvi trening zdel pretežek?

Ko sem šla na prvi trening, me je bilo strah, a sem se opogumila. Ni mi žal.

Ema Gojkošek, 7. b

NA BREGU

ŠOLSKI NOVINARJI PREDSTAVLJAJO POKLICE IN DRŽAVE SKOZI INTERVJUJE

DEŽELA TAM SPODAJ

Družina Kosar se je v poletju 2019 odpravila na potovanje v Avstralijo. V Avstraliji so ostali pol leta.

Tam so otroci hodili v šolo, starša pa v službo. Svoje bivanje so izkoristili za potovanja in spoznavanje nove dežele ter si posledično ogledali veliko krajev.

Kaj je bil vzrok potovanja?

Razlog za potovanje v Avstralijo je bila službena pot očeta Tomaža zaradi izmenjave.

Kako se je bilo spopasti s preskokom v tuje jezikovno območje?

Družinski člani so se s tem spopadali različno. Najmanj težav je imel oče in seveda tudi mama Lidija. Medtem ko se je takrat 6-letni Svit znašel pred velikim izzivom. Brez znanja angleščine je obiskoval prvi razred in seveda imel na začetku stisko, ampak je zelo hitro napredoval v znanju. Midve s sestro Ajdo pa sva nadgradili svoje znanje in predvsem pridobili nove izkušnje.

Kako je bilo živeti ob avtocesti, osempasovnici?

To je bil šok za vse nas, ki prihajamo s Ptuja, kjer živi 18.000 prebivalcev. Melbourne ima 5 000 000 prebivalcev. Tako je zvočno onesnaženje dosti večje kot pa pri nas. Ko si v hiši ali ko zaspiš, se neprestano sliši šumenje avtomobilov, ki drvi po avtocesti mimo tvojega doma. Imajo pa uredbo, da v nočnem času tovornjaki ne smejo zavirati s pomočjo motorja, ker je ta pri zaviranju glasnejši kot pa uporaba zavor. Sčasoma smo se na ta hrup navadili in nas ni več motil.

Ali je Avstralija res tako vroča in suha dežela?

Tam smo bili v času zime, to je pri njih med 10 in 15 C. Tako nismo izkusili tiste vročine, o kateri so nam vsi pripovedovali. Verjetno bi bilo popolnoma drugače, če bi bili tam v poletnih mesecih: od decembra do februarja. Melbourne leži na jugu Avstralije. Zaradi morja je tam vetrovno, kljub temu da je zunaj 5 stopinj, imaš občutek, da je mraz dosti hujši.

Je avstralska zemlja res rdečkasta?

To drži, ampak je tudi odvisno od kraja, kjer si. Avstralija je tako velika kot celotna Evropa in še del Rusije zraven. Pomeni, da je velika raznolikost. Tam, kjer smo živeli mi (Melbourne), rdečkaste zemlje ni, je pa popolnoma drugače, ko greste v notranjost (v puščavo).

Ste videli goro Uluru, ki je na sredini Avstralije?

Odpravili smo se na pot proti puščavi. Od Melbourne je gora Uluru oddaljena 2400 km. Naša pot se je ustavila v rudarskem mestu Coober Pedy, to je kakšnih 700 km pred goro Uluru. To mesto je znano po rudnikih opala. Tukaj res doživiš utrip puste in suhe puščave. Sveta gora aboriginov (Uluru) nam je ostala za naslednjič. Vožnja po puščavi je pustila globok vtis, saj se tudi po 3 urah vožnje ne srečaš z nikomer. Nobenega naselja ... nič, samo divjina – pesek in ravnina in seveda nekaj živali.

Kako je prespati v puščavi?

Prespali smo v »underground« hotelu; kar pomeni, da je bil hotel pod zemljo, vklesan v skali. In to je bilo zagotovo posebno doživetje. Seveda nas je navdušil tudi pogled na nočno nebo, ki je bilo prekrito z zvezdami.

Katera izmed destinacij vam je bila pa najbolj pri srcu?

Težko se je odločiti, saj je vsaka pot bila dogodivščina, nekaj posebnega. Če bi morala izpostaviti kak kraj, je to zagotovo otoček Phillip Island, nedaleč od Melbourne. Tam smo videli veliko živalskih vrtov z avstralskimi avtohtonimi živalmi. Tako smo imeli možnost božati in hraniti kenguruje, koale, kazuarje, emuje, dinge, tasmanskega vrage ... Otok je še posebej znan zaradi pingvinov. Čez dan so pingvini v morju, zvečer pa se vračajo v domovanja. To vračanje si lahko turisti ogledajo na tribunah in pingvine spremljajo od morja do njihovih hišic na posebni ploščadi. Otok pa je tudi znan po svetovnem pokalu v motociklizmu.

Kaj bi sporočili učencem o avstralski šoli?

V osnovni šoli je opisno ocenjevanje (1.–6.r.), kar pa ne pomeni, da je pouk »lažji« od našega. Velik poudarek dajejo samostojnemu učenju. Tako vsakemu pripada računalnik, ki ga učenec potrebuje pri pouku. Imajo tudi veliko »sodobnih« predmetov, kot so robotika, programiranje, dobro počutje. Učilnice so sodobno opremljene in imajo veliko zunanjih površin, ki jih učenci uporabljajo med odmori, saj tudi veliko časa preživijo izven učilnic.

Kateri miti o Avstralcih držijo?

So zagotovo eden izmed bolj odprtih karakterjev. NO WORRIES MATE je njihov moto, kar pomeni »ne sekiraj se, prijatelj«. Na vsakem koraku so ti pripravljeni pomagati. In za njih 100 km ni nobena razdalja. Njihov rek pravi »najboljši kenguru je mrtev kenguru«. Sliši se grozno, vendar kengurugi povzročijo veliko prometnih nesreč, katerih posledica so tudi smrtne žrtve.

Ali te v Avstraliji res lahko vse, kar leze, skače in plava zastrupi?

Delno drži. V deželi tam spodaj živi 10 najbolj strupenih kač na svetu. Tudi pajkov, ubijalskih morski psov in zelo nevarnih meduz je veliko. Vendar v naravnem okolju nismo srečali nič od zgoraj naštetih vrst. Avstralec pa se sreča z njimi povprečno enkrat v življenju.

Kaj bi sporočili nekomu, ki ima namen obiskati deželo »Down Under«, tako ji pravijo Avstralci?

Rekli bi mu, da mu ne bo žal. Tam spodaj je res vse drugače: narava, ljudje, mesta, kultura ... Vse je večje in raznoliko. Naša želja je, da jo nekega dne ponovno obiščemo.

Katera avstralska mesta bi priporočili za ogled?

Zagotovo Melbourne, ki se ponaša z veliko zgodovine in različnimi muzeji, samo središče pa je kompleks stolpnice. Prav tako zanimiv in veličasten je Sydney. Tam smo obiskali njihove znane plaže, med njimi zagotovo izstopa Bondi Beach, ki je svetu znana po silvestrovanjih. Tudi glavno mesto

Canberra ima svoje top točke.

Katera naravna znamenitost vas je najbolj očarala?

V Avstraliji je res vse tako drugače. Če bi morali izpostaviti, bi rekli, da je to Great Ocean Road. Ta pot, ki se vije ob morju, je dolga 243 km in speljana tik ob Tihem oceanu.

Ali ste pokusili kakšno izmed njihovih tradicionalnih jedi?

Ja, nekaj smo jih. »Fairy bread« – po slovensko *pravljicni kruh*, to se po navadi postreže na kakšni otroški zabavi. V bistvu gre le za kruh z maslom, na katerem je nasuto veliko mrvic. Ali »Vegemite« to je temno rjavi namaz iz različne zelenjave, začimb ... je zelo slanega in grenkega okusa in zagotovo ni za vsakega. Imajo pa tudi »Meat pies«, to so mesne pite, zagotovo se sliši nenavadno, ampak za njih je to priljubljeni prigrizek. Dežela tam spodaj je vredna ogleda.

Zarja Kosar, 9. b

NA BREGU

TAM, KJER ČAS USTAVI SE

VELIKA PLANINA

Čudovita slovenska si planina,
tam, kjer pod tabo leži megljena dolina.
Že tako visoko nad oblaki lebdiš,
še vedno višje in višje k Alpam strmiš.

S teboj težko se katera kosa
in ko nate uleže se jutranja rosa,
svobodna je deklica,
ki po zelenih preprogah teka bosa.

Vsa v modro, vijolično in s soncem si
obdana,
tam, kjer čas se ti ustavi,
tam, kjer življenje znova se lahko sestavi,
vsa vesela, nasmejana.

So koče ti uničili, požgali jih do tal,
a so ostali ti vsi zvesti,
zvesti vsi pastirji tvojih krav.

Takšne zagotovo nikoli več ne bo,
zato pa ostajaš ti,
ti, ki že stoletja pravo slovensko si zlato.

Lea Dolinar, 9. a

MOJA DOMOVINA

Ena sama je moja domovina,
tu bom ostal, tu bom garal.

Zame, zate, za vse,
za prijatelje in sorodnike.
Tu je lepo,
nikjer na svetu ni tako.

Ena sama je moja domovina,
tu bom ostal, tu bom garal.

Zanjo bom življenje dal,
vedno jo bom občudoval.
Tu družina moja bo,
tu življenje je lepo.

Ena sama je moja domovina,
tu bom ostal, tu bom garal.

Luka Muhič, 9. b

Luka Nogić, 5. a

JEZERO JASNA

Jasna, ti si tako krasna,
da si po svoje že prav strašna.
Ko ljudje ob tebi sedijo,
ne misli, da se te bojijo,
samo zelo si hladna,
ampak v resnici ne vedo,
da si prijazna.

Jasna, ti si tako krasna,
podnevi si res zelo glasna,
ponoči pa počivaš v tišini,
da lahko vsak uživa v tvoji milini.

Obdana si z veličastnimi gorami,
ki se vzpenjajo v vsej svoji veličini,
da so se ljudje ustaviti primorani,
da lahko posedijo ob tvoji gladini.

Samo, da nikogar ne utopiš,
ker potem boš sama,
ampak vseeno se lahko zamisliš,
čeprav boš postala svetu znana.

Jasna, ti si tako krasna,
da si po svoje že prav strašna.
Ponoči počivaj v tišini,
da lahko vsak uživa v tvoji mirni gladini.

Zarja Moge, 9. a

DOMOVINA

»Lubi Slovenci,«
nagovoril nas je,
že takrat,
veliki pisatelj z male zemlje.

In česa Slovenci sramujemo se?
Našega maternega jezika?
Je dvojina tista, ki nas ne mika?
Ali vmes vendarle tudi politika je?

Levi al' desni,
odprite srce in oči,
ne pustite,
da vam tujo domačo lepoto slepi.

In s kakšnimi težavami ukvarjamo se?
Mar nimamo dovolj za pod zob?
Ali ni prav slovenski pob
znan daleč naokrog?

In naše lepo morje,
pa ravnina,
kjer razlega zeleno se polje,
pravi Slovenec ob tem počuti se bolje.

In naše lepe jame,
pa lepote vseh dolin, kotlin in planin.
Ali morda ni res,
da ob pogledu na Triglav znova in znova
dih izgubim?

Veliki, a hkrati majhni,
ničesar ne bojte se,
stoletja nazaj,
so predniki se zbrat'li
in dokazali, da živeti vredno je.

Naj še naprej živi slovenski rod,
sreče na silo ne išči drugod,
zdaj več,
da lepota pri nas je povsod.

Lea Dolinar, 9. a

OTROCI BODO SPREMENILI SVET

Mi smo otroci,
ki spremenili bomo svet,
ki poln je grdih ljudi.
Upamo na boljše,
da svet se lepši zdi,
še posebej z naše plati.

Imamo prijatelje in družbo,
takšno da zamenjati je ni,
vsi se imamo lepo,
razen tisti nesramni
so sami in razmišljajo,
kaj bodo grdega spet storili.
Sovražijo prijateljstvo,
ki ga mi imamo
in se skupaj lepo zabavamo.

Svet bomo spremenili na lepše,
ustavili nasilje,
za druge nekaj lepega storili,
prav tako bodo drugi za druge
nekaj lepega storili in
tako prijateljstvo se širi.

Skoraj vsi se imamo lepo,
včasih življenja rešujemo,
drugim z veseljem pomagamo.
Zaustavili bomo onesnaževanje,
ugasnili onesnažene tovarne,
elektriko pridobivali na prijazen način.
Skoraj vsa drevesa posekana
bomo nazaj posadili,
zato da jih bo več,
razen nekatera spet bomo posekali,
da nekaj malega bomo zgradili,
še posebej iz naravnih snovi.
Upali na boljše,
razvijali zdravila,
da bele nosoroge bi rešili
in umetno oplodili,
saj samo dve samici
sta na svetu še.

Miha Šemrl Vučkovič, 6. b

NA BREGU

VOLK IN KOZA

Sestradan volk tam mahlja
in to sredi ribnika.
Spije malo te vode,
v očesih se mu zalesketa,
ovca bi mu prav prišla.
Tace premika kot mravljica,
da ovca bi ga ne opazila.
Koza se ne da,
takoј nekaj zavohlja,
to pa ne bo nič dobrega.
Hitro pride do vasi,
kjer volk za ovco se podi.
Glej ga glej, ti pošast,
ovce so le pa zaklad.
Volno mehko ima vsaka bela,
črna pa še kaka iz krdele.
Volk nesramen se ne da,
koza ga ne bo prelisičila.
»Kaj bi zdaj, koza mala,
zobe pokažem pa več te ni.
Ali boš zbežala ali pa v moja usta
šla?«
Volk nesramen se ne da,
koza ga ne bo prelisičila.
Ovca načrte kuje in se skrije,
razmišlja, kako naj volka ubije.
Koza idejo ima, kako bi ga prelisičila.
Počakaj tu, ti tolovaj,
ti že pokažem kaj.
Volno za toplo majico ti dam
in kos kruha, nato pa pojdi stran.
Volk se strinja s tem, nato pa hitro
zbeži.
In tako je bil VOLK SIT, KOZA PA
CELA.

Tamara Fijan, 8. b

POČITNICE

Spet je leto naokrog,
morje kliče nas na pot.
Kovčke bomo napolnili,
sončne kreme spet kupili.

Kopalke, brisače in blazine
naše bodo tri pomembne sestavine.
Pa na pot se bomo podali
in dolge ure se peljali.

Vsi nestrpni in veseli,
v avtu bomo tudi kaj zapeli.
Juhuhu, počitnice so zopet tu!

Taj Vilčnik, 5. a

Ana Čuš, 1. b

PLEŠI, PLEŠI, ČRNI KOS

Hitro pleši leni kos,
četudi plešeš kot en los.
Misliš, da me to zanima?
Nič bolj kot ena stara rima.

To pa ni prijazno, veš?
En teden z gnezda ne smeš!
No, pa vsaj lenaril bom,
res ni slab ta moj dom.

Tiana Mikolič, 5. a

PISALO

Pisalo le kos lesa se zdi,
pa vendar kos lesa čudeže naredi.
S pisalom napisana je vsa zgodovina,
vsaka pesem, vsaka rima.

S pisalom življenje umetnost postane,
še posebej, ko pesnik počutje povzame.
Tudi pisatelj napiše, kakšen zanj je svet,
slikar z bratrancem pisala nariše Monalizin pogled.

Tudi ta pesem nastala je iz drobne stvari,
saj življenje opesniijo majhne reči.

Enej Stanovnik, 9. a

KAJ ČE BI ...

konj jahal slona,
ki skočil bi na dva balona.
Skočila bi v zrak
in priletela v nebesni mrak.
Tam bi našla lak,
za katerim bi se skrival rak.

Pobrala bi ga
in odpeljala do vrat,
ki bi skrivale oblak.
Na oblaku pa bila bi ključa,
ki imela bi velika pljuča.
A ko ključa sta zgrabila,
že domov sta se vrnila.
Vsaj tako govori krivica,
da konj in slon
nista našla nebesna lica.

Vita Stanovnik, 5. b

ZAJČEK PRIDI

Zajček pridi v hišico,
vedno nosi maskico!
Kaj če lovec korono ima,
zajček raje OSTANI DOMA.
Kaj če lovec korono ima,
zajček raje OSTANI DOMA.

Lana Kmetec, 4. a

Klara Karba, 2. a

KORONA VENEC

Šli smo domov.

O ...

Lahko je biti običajen, težje je izstopat.

Ambiciozno delamo domače naloge.

Nazaj se vrnimo v naše klopce.

Joj, spet smo doma in res se nam ne da.

Evakuirati smo se morali iz šole zaradi virusa.

Nazaj se vrnimo v staro življenje.

A ta naša šola na daljavo, res ne vem, kam naj s tabo.

Danes jutro ni drugačno, spet za računalnik usedem se. Noč in dan se s tem ukvarjam, da roke kar bolijo me.

Angelčki mi postali smo v šoli na daljavo.

Lahko bi že šli v šolo.

Je nam dolgčas, saj se družiti ne smemo.

Asajmente nam skos delijo.

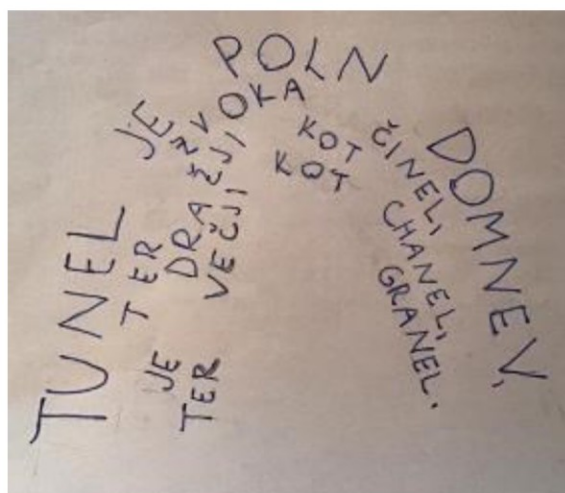
Vedno bolj dolgočasno je v šoli na daljavo.

Ob ponedeljkih vsi žalostni, ob petkih pa vsi veseli.

Učenci 8. b

Mia Ferčec: 1. a

Likovna pesem: Tia Zmazek, 9. b

NA BREGU

SLOVENSKI TRADICIONALNI ZAJTRK

Čebele so bedele in delale med,
da bi nam za slovenski tradicionalni
zajtrk dajale zgled.
Mi bomo pili mleko,
da ne rabimo oditi v apoteko.
Jabolko zdrav sadež je,
bolezni odžene vse.
Zajtrk je prava energija,
da se ti napolni vsak dan baterija.

Zala Topolovec, 5. b

Rada te imam na kruhu,
ljubim te na žlici,
s tabo nisem sama,
nikoli me ni sram,
ko te s police grabim.
Slovenski imaš naglas,
po čebelicah dišiš,
popoln si – med.

Lynn Gojkovič, 5. b

Jaša Kos, 4. a

Na svetu najbolj pomembno je,
da zajtrk zjutraj se poje,
na mizi dobrote si vsi želijo,
da napolnijo nas z energijo.

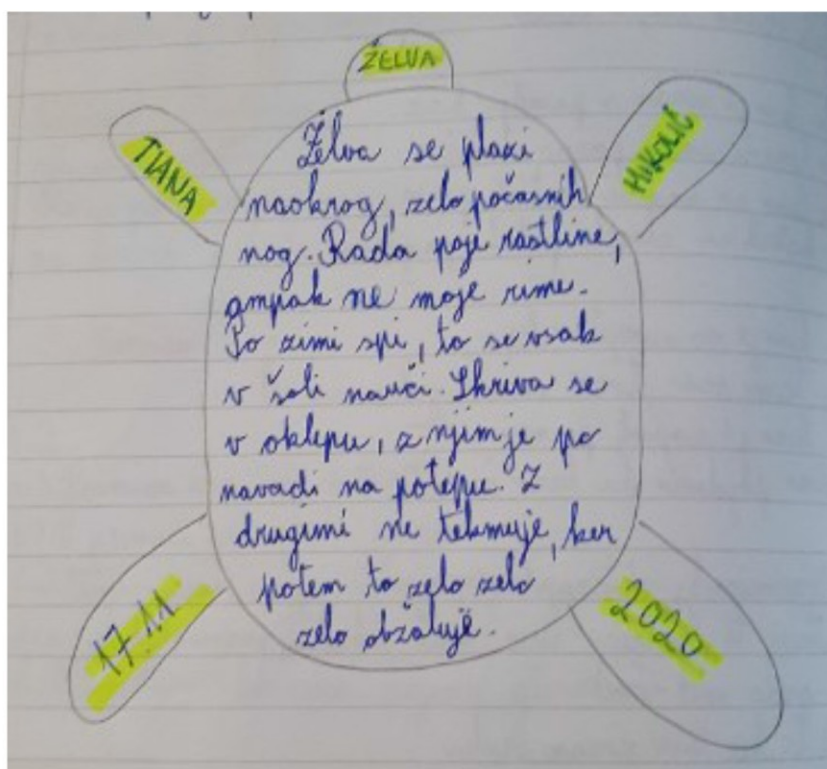
Vsa ta sveža hrana
je fina in še zdrava.

S tradicionalnim zajtrkom želimo,
da bi vsi jedli zdravo in fino.

Emilija Mihajlovič, 5. b

Danes slovenski zajtrk me zjutraj zbudi,
ker mleko vse do moje sobe diši.
Omamni vonj me v kuhinjo pripelje.
Za mizo že moj ati sedi,
mami pa ravnokar med nad maslo cedi.

Rok Tetičkovič, 5. b

Likovna pesem o želvi:

Tiana Mikolič, 5. a

LIST IZ DNEVNIKA DEČKA BRINA

8. 11. 2020

Nekega jutra sem se zelo hitro zbudil. Bil sem vesel, ker me je tisti dan čakal obisk najboljšega prijatelja Miha. Hitro sem se najedel ter oblekel in umil. Hitro sem »pobegnil« iz hiše, še prej sem vzel ribiško palico.

Miha me je že čakal na dvorišču. Šla sva do jezera, kjer sva se igrala skrivalnice, kasneje pa sva začela loviti ribe. Ujela sva jih že kar nekaj, nato pa sem naenkrat ujel na trnek veliko ribo, ki me je potegnila v vodo. Miha me je hitro potegnil iz vode, saj ne znam plavati. Bila je zelo mrzla voda, zelo me je zeblo, zato sva odhitela domov.

Doma sem se preoblekel, ter se postavil pred kurišče, da sem se ogrel. Čez čas sem se slabo počutil, začel sem kašljati in kihati.

Šel sem počivat. Mama mi je preverila na čelu, če imam vročino, saj sem bil zelo vroč.

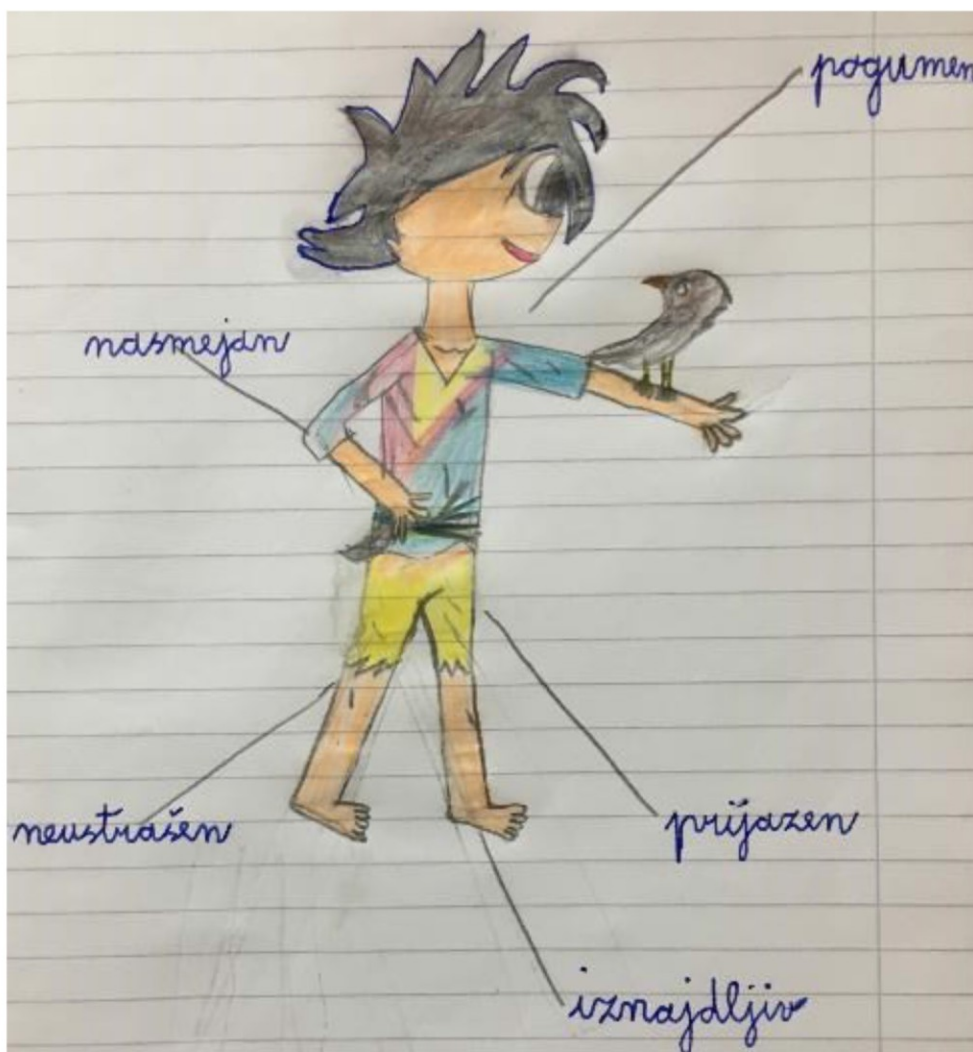
Odšel sem v posteljo, še prej pa sem popil topel zdravilen čajni napitek in zaspal.

Sanjal sem, da ko bom zdrav, se bom še naprej igral s svojimi prijatelji.

Zjutraj sem se zbudil dosti boljšega počutja, še vedno me je bolela glava in sem še kašljal, zato sem tudi ta dan preležal. Bil mi je dolgčas, zato sva se z mamo igrala igrice, da mi je čas hitreje minil. Zvečer sem vzel zdravilo in drugi dan sem se zbudil zelo dobre volje in dobrega počutja. Spet sem se šel igrat z Mihom, a sem bolj pazil, da ne bom še enkrat padel v vodo.

Ela Sorger, 4. a

Ilustracija dečka Brina: Filip Lah, 4. a

NA BREGU

SKRIVNA DŽUNGLA

Slonček Barni, opica Kori, papiga Soli, žirafa Tori in zebra Holu bile so živali, ki so skrite živele v skrivni džungli na Madagaskarju.

Živele so nekoč in to za petimi gorami in za desetimi vodami. Barni je bil najbolj pameten, kot se za slona spodobi. Poskrbel je, da so vsi imeli hrano in zavetje. Žirafa Tori je poskrbela, da so bile živali v redu, saj je videla najdlje. Kori je bila najstarejša in zato več ni mogla hoditi. Papiga Soli ji je vedno prinašala hrano in da se je počutila varno, je ob njej vedno stala Holu. Kori je bila najbolj odgovorna in čeprav je bila zelo stara, je vedno pazila na druge mlade živali. Zebra Holu je bila še vedno zelo majhna. Opica Kori je pazila nanjo, ker je Holina mama umrla, ko je bila Holu še mladiček. Holu je vedno pazila na Kori, ker ji je bila ta stara opica kot mama. Zdaj vam bom povedala, zakaj sta morali biti tako zelo previdni in sta vedno pazili ena na drugo. To sta počeli, ker so v sosednji džungli živeli tigri, levi, risi in vse druge strašne mesojede živali. Te živali niso vedele za skrito džunglo, ampak če bi izvedele, bi se najbrž slabo končalo za našo skrivno družino. Divje živali bi jih vse pobile, saj so mesojede. Zato so se morali paziti in biti zelo previdni. Njihovo zavetje je bilo še kar v redu, saj druge živali niso mogle noter, če so bila skrivna vrata v džunglo zaprta. Nekoč, ko so tukaj živeli starši teh današnjih živali, niso imeli takega varnega zavetja, kot ga imajo zdaj oni. Kori je bila edina, ki je preživela, saj je bila v mladosti zelo hitra in je uspela pobegniti. Ker je vedela, kaj se lahko zgodi, je bila še danes toliko bolj previdna. A ostali njeni prijatelji iz mladih dni niso imeli možnosti, zato je tudi Holina mama umrla in enako tudi Barnijeva mama, Solina mama ter Torina mama. Opica Kori je imela starše, ki so bili so enaki, kot je zdaj ona. Niso več mogli hoditi, zato sta opičja starša umrla na dan, ko so mesojede živali odkrile to skrito džunglo. Od takrat so živali postale bolj previdne in se še danes skrivajo in izogibajo vsem. No, zdaj ste izvedeli, zakaj se dandanašnje živali tako pazijo.

Nekega dne so se morale živali iz skrivne džungle odpraviti po hrano, saj jim je je zmanjkalo. Odpravili so se Barni, Tori in Soli. Morali so odpečatiti skrivna vrata in se podati na dolgo pot. Prehoditi so morali sedmero voda in dve gori, še prej pa jih je čakalo plavanje. Soli tega ni bilo treba početi, saj je lahko letela. Potem pa še hribolazenje po gori. Ko so prišli do sadežev, listov in vseh dobrin, ki so jih potrebovali, so jih začeli obirati. Barni je obiral na najnižjem nivoju, Tori v srednjem oz. do koder je segla. Soli je lahko nabirala hrano povsod, saj je nazadnje ptič. Nato so jih zagledali mesojedci, a takrat se jim je zgodil čudež. Mesojedci niso mogli do njih. Vsi so pomislili, da si želijo oditi domov. Vsi trije naenkrat so zakričali: »Želimo si domov!!!« In magično so se teleportirali domov. Veseli so prišli domov, vsi živi in zdravi. Kori je videla, da je prišel čas, da jim pove, kaj je bila ta magija oz. od kod je prišel čudež. Kori jim je povedala za to skrivnost in o njej govorila celo uro. Povedala jim je, da bodo morali vaditi, da se naučijo uporabljati magijo. Le tako bodo lahko zaščitili sebe in druge živali v skriti džungli in jih obvarovali pred plenilci. Tako so začeli z vajami. Preteklo je leto, sedem mesecev in 7 dni, preden so uspeli usvojiti magijo. Holu je zelo zrasla in Soli, Barni in Tori so bili zdaj še bolj sposobni in spretni kot prej. Njihova naloga je bila, da naredijo velik ščit okrog džungle, a mesojedci so že pred tem ugotovili, kje je njihova skrita džungla. Živali so to začutile, zato so se pripravile. Mesojedi so napadli, zato so začeli ukrepati. Videle so jih, kako so tekli proti njim, zato so se pripravile. Prvi je začel Barni, za njim Soli, potem Tori. Holu si sprva ni upala, ker je mislila, da bo kaj naredila narobe, a Kori jo je opogumila in ji je povedala: Če boš tako mislila, se bo to res zgodilo, če pa ne boš, bo uspelo. Zato se je potrudila in začela čarati in uspelo ji je. Tako so za las uspeli narediti ščit ter premagati mesojede. Postali so zmagovalci skrite džungle.

To so naredili skupaj. Vsakemu zase ne bi uspelo. Zato vam nekaj povem – če verjameš vase, ti lahko uspe vse.

Polona Fijan, 6. a

BASEN O JEŽU IN MIŠKI

Nekega dne najde jež na skednju krožnik z mlekom.

Že pomoli jezik v mleko, ko zagleda pred seboj malo miško.

»Zgini, to je moje mleko!« zarenči miška.

»Tega ne verjamem!« reče jež. »Tebi ljudje ne dajo mleka.«

»Mleko je tu, torej je moje!« odgovori miška.

»Tako pa ne gre! Razdeliva si mleko,« predlaga ježek.

»Velja!« reče miška čez nekaj časa. »Ampak jaz začnem!«

»Ne, jaz začnem!« »Ne ti, jaz!« kriči miška.

Tako se nekaj časa prepirata. »Pst, nekaj slišim!« zašepeta miška.
Tudi jež sliši korake.

»Hitro stran!« zašepeta miška.

»To je mačka!« Brž se skrijeta v slamo.

Mačka pa lepo in počasi popije vse mleko s krožnika.

Tadej Božičko, 7. a

Ilustraciji:

Mike Kostja Štiberč, 5. b

Iva Zorec, 5. b

ČAROVNICA IN IZGINOTJE MAČKE

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami in desetimi vodami živela čarovnica Lisa. Vsi so se je bali, ker so mislili, da je zlobna. Imela je sam eno prijateljico in to je bila njena mačka. Zelo rada se je igrala z njo.

Nekega dne je Lisa prišla domov z dolgega sprehoda. Ko je stopila v hišo, je zagledala polno posodo hrane, ki jo je zjutraj dala svoji mački. Najprej je pomislila, da samo ni bila lačna. Potem jo je skušala najti in od nje ni bilo ne duha ne sluha. Nato je začela paničariti, saj je bila mačka njena najboljša prijateljica, ki se ni sama potepala naokrog. Spomnila se je, da je v gozdu zagledala zelo čudne odtise stopal. Takoj se je spomnila, da bi lahko ta stvor vzel mačko in odšel. Šla je v gozd in začela slediti stopinjam. Ko je prišla tja, je zagledala veliko jamo. Odšla je noter. Jama je bila prazna. Na poti ven je slišala nekaj v grmovju. Pobralla je palico, ki je ležala na tleh in se počasi pomikala proti grmovju. S palico je odprla grmovje in iz njega je skočila čarobna metla. Prijela jo je in skupaj sta šli iskat mačko. Preiskale sta ves gozd in nista našli ničesar. Lahko si videl solze v Lisinih očeh. Ampak Lisa se še ni vdala: »Iskali jo bova, dokler je ne najdeva, je rekla. Iskali sta jo do večera in še vedno nista našli nič. Spustili sta se bolj proti tlam in naenkrat sta zagledali eno veliko in staro hišo. »Tu notri mora biti moja mačka!« je rekla Lisa. Odšla je noter in videla tri vrata. Naenkrat je prišla stara starka in ji rekla, da naj izbere ena vrata in če so prava, bo za njimi njena mačka. Če ne izbere pravih vrat, ne bo več videla svoje mačke nikoli v življenju. Stopila je bolj blizu vrat in za sredinskimi vrati je slišala tiho mijavkanje in praskanje. Takoj jih je izbrala. Imela je prav in mačko je dobila nazaj. S čarobno metlo sta Lisa in mačka odleteli domov. Živeli sta srečno do konca svojih dni!

Tanaja Koncilijs Horvat, 6. a

NA BREGU

REŠI SUDOKU

8					1	6		
2		9	7					3
6	3	7	8	9				2
	8			7		3	2	
3	6		5	8	4		9	
	7	1			3	5		4
	5	3						
		8	3	1	7	9	6	
7	9				2		3	

Avtorica: Tia Zmazek, 9. b

REBUS

12345-678

T=Č

123-4-5

12-3-45

8	4	5	2	3	1	6	7	9
2	1	9	7	4	6	8	5	3
6	3	7	8	9	5	4	1	2
5	8	4	1	7	9	3	2	6
3	6	2	5	8	4	7	9	1
9	7	1	6	2	3	5	8	4
1	5	3	9	6	8	2	4	7
4	2	8	3	1	7	9	6	5
7	9	6	4	5	2	1	3	8

Reši rebusa in ugotovi, kaj je rešitev prvega
in kaj rešitev drugega.

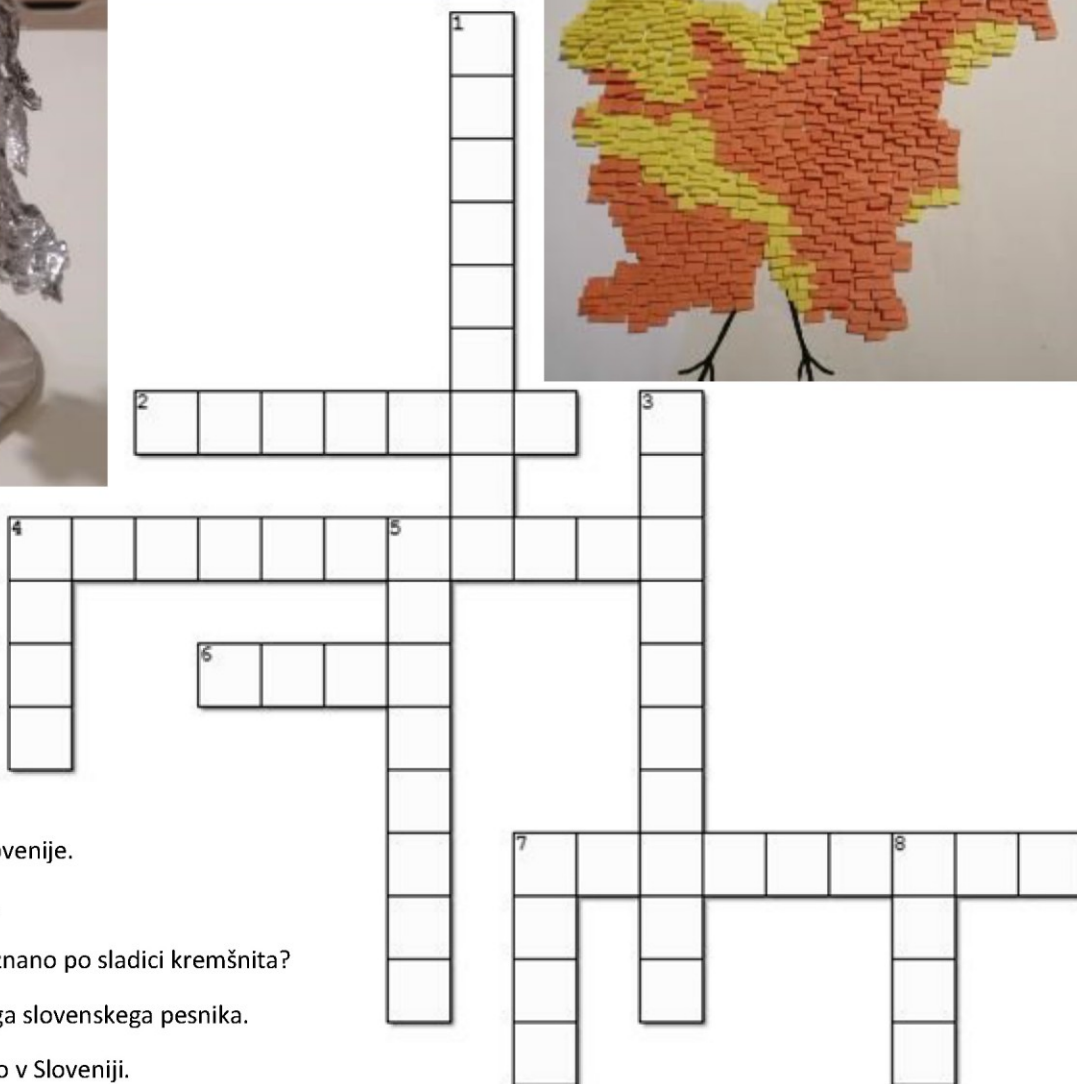
Avtorica rebusov: Zarja Kosar, 9. b

Najdi besede. Besede so zapisane v vseh osmih smereh. V osmerosmerki ostane štirinajst črk, ki tvorijo geslo. Ali lahko najdeš geslo?

Rogaška cesta 6, 2250 Ptuj
02 788 12 80
info@os-breg.si
www.os-breg.si
<https://www.facebook.com/osbreg/>

KRIŽANKA O SLOVENIJI

NAVPIČNO:

1. Glavno mesto Slovenije.
3. Slovenska himna.
4. Katero mesto je znano po sladici kremšnita?
5. Priimek največjega slovenskega pesnika.
7. Najstarejše mesto v Sloveniji.
8. Najdaljša reka v Sloveniji.

VODORAVNO:

2. Najvišji vrh Slovenije.
4. Predsednik Republike Slovenije.
6. Najboljša slovenska smučarka Tina ...
7. V kateri pokrajini je mesto Piran?

Avtorica križanke: Valentina Lah, 8. a;

avtorica likovnega dela Slovenija: Vita Stanovnik, 5. b;

avtorici skulptur iz folije: Neža Vesenjaki in Nika Kolarič, 4. a

